

VIVILIKKE BETALE FOR KRISEN

- FÆLLES KAMP FOR VELFÆRD OG JOBS

MILLIONER STREJKER I SYDAFRIKA

Det er ikke kun i Europa, i lande som Grækenland og Spanien, at vi har set store folkelige protester imod de massive nedskæringer, der er fulgt i kølvandet på finanskrisen. Også i Sydafrika har der for nylig været store strejker for lønforbedringer primært blandt offentligt ansatte, men også blandt privatansatte.

Se mere side 11

ER FN LØSNINGEN I AFGHANISTAN?

Det mener en række af de mest prominente danske krigsmodstandere. Denne artikel forsøger, at problematisere denne løsning.

Læs mere side 13

UNGE TA'R ANSVAR

Initiativet Unge ta'r ansvar arrangerer demonstrationer i 5 byer den 5. oktober.

Læs mere på side 3

„Eksempler fra andre europæiske lande viser, at lån i stedet for SU eller indførelse af brugerbetaling på de videregående uddannelser ikke har en afskrækkende effekt på de unge under uddannelse.“

Emilie Wedell-Wedellsborg, erhvervspolitisk konsulent i Dansk Erhverv i Politiken 18/9.

„For det første bliver vi som samfund nødt til at kunne gribe ind med sanktioner, når børn og unge begår kriminalitet, chikanerer andre mennesker, ødelægger hverdagen for andre børn, begår hærværk eller i øvrigt er et irriterende indslag i vores andres liv“

Mette Frederiksens bud på en ny politik.
Politiken.dk 25/9

„Nu vil jeg blandt andet gå ind og se på, om vi kan give udlejeren ret til at kræve, at huslejen bliver betalt over PBS.“

Socialminister Benedikte Kiærs plan for at nedbringe antallet af tvangsudsættelser som følge af manglende evne til at betale huslejen.
Information 20/9.

“Andre bystater i verden har oplevet tilsvarende velstand uden at være styret af fremmede magter, men stadig ved at have en magtfuld mand med liberale tilbøjeligheder, som ikke behøvede at tage hensyn til folkestemninger, i spidsen. Singapore, Monaco og Dubai er eksempler på det. [...] For mens vi altså kan konstatere, at lande, hvor liberale idéer er eneherkende, er velstående og dejlige at leve i, så forholder det sig jo helt omvendt med lande, hvor socialistiske ideer styrer enevældigt. Hvem kan pege på et socialistisk diktatur, som verdens befolkninger valfarter til for at leve og arbejde i?”

Ole Birk Olesen, redaktør for 180 grader og folketingskandidat for Liberal alliance, fremlægger sit demokratisyn i en leder i 180 grader.

“Community Energy kan betale op til 40 % af omkostningerne for at implementere et lokalt varmesystem. Da vi allerede modtager penge fra staten vil vi gerne høre om husholdningen kan få del i disse bevillinger.“

Den engelske dronnings viceskatmester prøver at få penge til et nyt varmesystem i to af dronningens paladser. Pengene skal komme fra Community Energy, der er en fond på 60 mio. pund, som skal give skoler, hospitaler og de fattigste mulighed for varme- forbedringer. Forespørgslen er fra 2004, men lige offentliggjort.

STOP TVANGSUDVISNINGERNE – SOLIDARITET MED DET KURDISKE FOLK!

Sultestrejkende kurdere på Christiansborgs Slotsplads

Klokken er 10 om morgenen, og jeg befinder mig på Christiansborg Slotsplads, hvor 15 kurdere har sultestrejket i 15 dage mod tvangsudvisninger til henholdsvis Grækenland og Syrien.

Ahmed Esmail Abdullah er en af de sultestrejkende:

„Vi har været her i 15 dage nu, og ingen danske journalister har været her for at tale med os. Vi har det meget skidt, 8 personer har været på hospitalet, mig inkluderet. Min nyre har svigtet. Jeg håber, denne aktion vil få folk til at forstå, at det er alvor. Jeg har allerede været i Grækenland, og jeg ved ligesom alle andre, at der ikke er noget for os der. Hvis de sender mig tilbage, havner jeg på gaden igen. Jeg sad i fængsel dernede i 4 måneder og 20 dage. Hvis min sag nogensinde kommer op i Grækenland, vil de sende mig tilbage til Syrien. Der vil de sætte mig i fængsel i jeg ved ikke hvor mange år.“

Jeg får talt med Hassan Abbas. Han er fra Feykurd, Sammenslutningen af kurdiske foreninger i Danmark. Hassan har meget på hjerte, og det er forståeligt.

De danske medier har så vidt dækket aktionen som en nyhedssag, og slet ikke skrevet noget om baggrunden for den. Og de syriske kurdere historie er helt grundlæggende for aktionen foran Christiansborg.

Syrien blev erklæret en arabisk republik i 1961, og året efter gennemførte syriske myndigheder en folkeoptælling i området Jazera, der bestod af kurdere. Formålet var angiveligt at rense ud i ulovlige indvandrere fra nabolandene. De mente, at kurdere gradvis indvandrede til områder som Amuda og Al Oamishli, indtil de udgjorde flertallet af befolkningen. Det blev hævdet, at disse ulovlige indvandrere var i stand til at blive registreret i syriske registre. Folk blev bedt om at indlevere deres syriske identifikationspapirer i bytte mod nye. Men kurdere, der indleverede deres papirer, fik intet i retur. Resultatet blev, at omkring 120.000 kurdere blev klassificeret som 'udlændinge' og dermed frataget alle deres rettigheder som borgere. De udgjorde dengang ca. 20 pct. af den syrisk-kurdiske befolkning.

„Syriske kurdere bliver kategoriseret i tre grupper; Størstedelen har syrisk statsborgerskab. Den næststørste gruppe er ajnabi (som betyder udlænding), og de har meget begrænsede rettigheder. Ajnabi må ikke arbejde, de må ikke engang rejse fra en by til en anden. Den sidste gruppe er maktoom, som betyder ikke-eksisterende. De eksisterer simpelthen ingen steder officielt. Denne menneskegruppe har ingen rettigheder overhovedet. De har ikke ret til at handle, ingen adgang til sygesikring, ingen adgang til skolesystemet. De må ikke engang ar-

bejde eller giftes på lovligt vis. Det er en helt umenneskelig situation. De sidste to grupper udgør i dag 400.000 mennesker,“ fortæller Hassan Abbas.

Mens han snakker, lytter de andre med. Mange af dem taler ikke dansk, men de kender udmærket godt den historie, der bliver fortalt, og nikker ivrigt med, når de kan genkende navne på områder og lignende. Det er tydeligt, at det er vigtig for dem, at deres situation bliver videreformidlet til danskerne.

„For et par år siden lavede Syrien og Tyrkiet en aftale om at man må krydse grænsen uden papirer. Og presset på kurderne om at forlade områderne blev stort. Prøv at forestille dig, at hvis du taler dit eget sprog på en café, så bliver du anholdt og tiltalt for politisk aktivisme. Så står du altså til at få livstid i et fængsel, hvor du bliver udsat for tortur. Eller også forsvinder du bare. Kurdere må heller ikke købe, sælge eller leje jord. Så det er klart at folk forsøger at komme væk. De rejser igennem Tyrkiet og forsøger at få asyl i Europa. Det er et bevidst samarbejde imellem Tyrkiet og Syrien i et forsøg på at rense området for kurdere, så de selv sidder med de ressourcer området har,“ fortæller Hassan.

Kurderne historie er velkendt og -dokumenteret. Alligevel må de ikke søge asyl i Europa, da de på grund af deres historie ikke er i besiddelse af pas eller andre identifikationspapirer.

„Som du kan se på vores paroler: Syrien er en diktaturstat. Der eksisterer ingen menneskerettigheder, systemet er kollapsede og er meget korrupt,“ siger Hassan. „Mennesker forsvinder sporløst. Det har vi erfaret med tidligere sager, hvor kurdere har blevet sendt til Syrien fra fx Norge og Tyskland. De er blevet anholdt og fængslet, tortureret, og så forsvinder de. Når de bliver tvangsudvist, får de syriske myndigheder udleveret asylpapirene fra Danmark, og konsekvensen er, at de står til at få livstid i fængsel. Det er katastrofalt.“

En række danske aktivister hjælper kurderne. Jørgen Gimbel fra *Bedsteforældre for Asyl* siger, der er stort behov for at folk involverer sig i de sultestrejkendes situation.

„Medierne skriver intet. Der er behov for en sværm af læserbreve og ellers et pres på medierne for at få politikerne til at reagere. Ellers bliver de systematisk tiet ihjel, ligesom andre flygtninge i Danmark. Udover det, er der stort behov for at folk kommer herved for at hjælpe med praktiske opgaver, og bidrager med materialer.“

Unge ta'r ansvar

Unge ta'r ansvar lavede flashmob på Hovedbanegården i København, en begivenhed der skabte stor mediebevågenhed

Unge ta'r ansvar er et nyt initiativ bestående af en lang række ungdomsorganisationer, blandt andet LO Ungdom, DGS og PLS. Initiativets hovedformål er indtil videre at opklare demonstrationerne den 5. oktober og lave fordemonstrationer til dem i de forskellige byer.

Unge ta'r ansvar afholdt et „ungdomstopmøde“ på Syd-dansk Universitet den 18. september, hvor man fremlagde en Ungdomspakke med en række bud på, hvad der skulle til for at skabe forbedringer for ungdommen.

På mødet deltog 300 unge fra hele landet, hvilket er et enormt positivt tegn, da det er et udtryk for en stor vilje blandt unge til at kæmpe for bedre forhold. En ungdom som kæmper for bedre vilkår kan være en enorm trussel mod politikerne, hvilket man for eksempel så ved ungdomsoprøret i Frankrig i 1968, hvor unge besatte deres universiteter og i samarbejde med arbejdere skabte et enormt pres på den siddende regering.

Det brede grundlag af ungdomsorganisationer som er fundamentet for Unge ta'r ansvar indeholder et godt potentiale for at sprede kampen, da en række faglige ungdomsorganisationer er med i initiativet, og initiativet er blevet til i tæt samarbejde med den „voksne“ fagbevægelse. Det brede samarbejde mellem ungdommens organisationer er styrken i initiativet, der ellers på mange måder minder om tidligere lignende ungdomsinitiativer, som har forberedt demonstrationer, ofte med DGS som ledende kraft i initiativerne.

Heri ligger dog også initiativets hæmsko. Ungdomsorganisationerne og fagbevægelsen har en kraftig tendens til at tænke topstyret. Det har de også gjort denne gang. Et meget tydeligt eksempel på det var, at ungdoms-

pakken blev offentliggjort, før den blev diskuteret på stor-mødet den 18. september. På den måde fik de 300 deltagere ikke mulighed for at komme med input til indholdet. Det betød også, at den efterfølgende diskussion blev udemokratisk og ligegyldig, fordi den reelt ikke kunne beslutte noget.

Man kan derfor frygte, at demonstrationerne den 5. oktober bliver en éndagsforestilling, fordi deltagerne ikke har været den centrale, bærende kraft i opbygningen af demonstrationerne, men bare er mødt op på dagen. Og på den måde mere får rollen som „teaterhær“, som skal bruges til at få demonstrationerne den 5. oktober til at se store ud.

En bevægelse, der i så høj grad er styret oppefra, kan meget let kontrolleres og er derfor ikke særligt farlig for en regering. Hvorimod en bevægelse fra neden, som udspringer af den brede befolknings initiativ og aktivitet, vil være langt sværere at kontrollere, da den ikke er lige så afhængig af toppen af organisationerne.

Hvis man reelt vil udfordre magthaverne og de dårlige forhold de skaber for unge, er det nødvendigt at skabe en mere permanent organisering, som ikke opløses efter en demonstration, men kan fastholde et pres og organisere bredere dele af ungdommen i kampen.

De 300 som samledes til „topmøde“ viser, at der er vilje blandt unge til at kæmpe for bedre forhold, men det kræver organisering nedefra, hvilket det nuværende initiativ kun i ringe grad er udtryk for. Initiativet indeholder dog lokalgrupper, hvilket måske kan udgøre et kim til samarbejde på gulvplan i fremtiden blandt dem, der er aktive.

JENS ANDERSEN

Ungdomspartier vil skære ned: Plan U

På et 12 timer langt møde arrangeret af Dansk Industri diskuterede 32 repræsentanter for Konservativ Ungdom, Venstres Ungdom, Radikal Ungdom og Danmarks Socialdemokratiske Ungdom kriseløsninger. „Vi sender et vigtigt signal til moderpartierne om, at der skal indgås kompromisser, hvis fremtidens vækst og velfærd skal sikres,“ siger de.

Resultatet, som skal fremlægges ved DI's erhvervspolitiske topmøde „Danmark som udviklingsland“, indeholder både dele af Fair Løsning og dele af VK's planer. Ungdomspartierne foreslår nemlig halvering af topskatten, at sænke selskabsskatten med 5 procentpoint og en times længere arbejdsuge.

Set hver for sig er både regeringens og S-SF's kriseløsninger et angreb på arbejderklassen, som man forsøger at få til

at betale regningen for krisen (ved at arbejde mere, få skåret velfærden ned osv.) – mens der ikke mangler penge, når det kommer til de riges skattelettelser og støtten til virksomheder og banker.

Kombinationen af de to kriseløsninger viser endnu tydeligere, at der ikke i Folketinget er noget reelt alternativ til, at det er arbejderklassen der skal betale for krisen. VKO skærer ned og giver de rigeste skattelettelser, og når en S-SF-regering kommer til, vil de lade os arbejde en time ekstra – og det er tvivlsomt hvor mange af regeringens forringelser de vil rulle tilbage.

Det er tankevækkende at formanden for DSU, Peter Hummelgaard Thomsen, kunne sige om planen, der sammenfatter forringelserne fra både højre og venstre i Folketinget: „Det er en fair løsning.“

Det mener vi:

Fagbevægelsen må tage ansvaret på sig

Storstrejke i Spanien. 100.000 i demonstration i Bruxelles. Det foregik 29. september, hvor den europæiske fagbevægelse havde kaldt til aktionsdag over hele Europa mod nedskæringerne.

Fra Danmark deltog kun én bus i Bruxelles, og dagen blev ikke markeret på nogen måde i Danmark. Hvad værre er, så har den danske fagbevægelse heller ikke valgt at organisere demonstrationer i København og Århus ved folketingets åbning.

Viljen til protest

Den 28. september organiserede „Unge Ta'r Ansvar“ en aktion på hovedbanegården i København. Næsten 1.000 unge uddannelsessøgende var stået tidligt op for at deltage, selv om mobiliseringen kun skete gennem Facebook.

Den store opbakning til selv små aktioner, som „Unge Ta'r Ansvar“ organiserer, viser, at der er muligheder for at organisere modstand, hvis de faglige organisationer tager initiativet.

I lommen på socialdemokraterne

Forklaringen på, at den „voksne“ fagbevægelse ikke vil udnytte disse muligheder, er frygten for en arbejderklasse, der ikke bare vil finde sig i at være en teaterhær en enkelt dag, men faktisk slås mod nedskæringerne til de er væk.

Hvis den danske arbejderklasse lod sig inspirere af de spanske eller græske arbejdere, ville det kunne øge forventningerne til en ny regering og måske fremskynde dens komme.

Men en ny regering vil ikke føre en anden politik. S og SF har i Kommunernes Landsforening indgået et forlig, der betyder nedskæringer. Og i de kommuner hvor de har flertal har de gennemført nedskæringer i stor stil.

Det viser hvad det er for en regering vi kan forvente at få: Nye ansigter, men samme politik – nu med åbenlys støtte fra fagtoppen.

Brug for en faglig venstrefløj

Venstrefløjen har i en situation, hvor fagtoppen ikke vil slås, og hvor S og SF accepterer nedskæringerne, to muligheder: Enten kan vi organisere os selv og fremstå som et tydeligt alternativ, eller vi kan blive ramt af den samme utilfredshed som vil ramme S og SF.

Hvis vi skal være et alternativ kræver det teoretisk klarhed og politisk organisering med udgangspunkt i den organiseret arbejderklasse. Begge dele er meget begrænset på venstrefløjen i dag. Derfor er det noget der skal opbygges over tid.

Problemet er, at der reelt også er meget få, der har en målsætning om at opbygge det. Derfor må første skridt for venstrefløjen, og her udgør Enhedslisten den vigtigste del, være at erkende, at det ikke er nok at være venstrefløj i folketinget.

En god start

Den 5. til 7. november organiserer Internationale Socialister/ISU en weekend, hvor vi vil diskutere opbygningen af en stærkere venstrefløj med alle, der deler det ønske med os. Vi kan ikke love alle svarene, men vi kan love, at vi kun bliver klogere, hvis vi begynder at diskutere sammen. Kom og deltag!

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale saa@socialister.dk

Socialisters Ungdom, Poste www.socialister.dk

restante, H C Ørstedsvej 54, Tryk: Trykcentralen Ansv.: Jakob

1879 Frb. C konto Nr.: L. Krogh. Red. afsluttet den 29.

5381 - 0490686 september 2010 - ISSN 1600-

2687

MARXISME 2010

IDEER TIL AT

FORANDRE VERDEN

5.-7. NOVEMBER I KØBENHAVN

Fredag	Salen	Lokale 2	Lokale 3
17.00-18.30	Den russiske revolution v. Hans Jørgen Hvad (IS/Ø)	Marx og den økonomiske krise. v. Morten Rasmussen (IS/Ø)	
18.30-19.30	Pause	Pause	Pause
19.30-21.00	Debat: Islamoforbi i Europa v. Anna Rytter (Ø) og Peyman Jafari (phd, forfatter og iransk hollænder)		
21.00-22.30	Film: The Shock Doctrine		
Lørdag	Salen	Lokale 2	Lokale 3
10.00-11.15	Debat: Den danske retsstat v. Bjørn Elmqvist, (advokat, journal- ist og formand for retspolitisk forening) og Charlie Lywood (IS/Ø)	Ulighed i Sundhed v. Ida Hovdenak Jakobsen (syge- plejerske, kandidat i Folkesund- hed, IS/Ø)	
11.15-11.30	Pause	Pause	Pause
11.30-12.45	Debat: Kan vi producere os ud af klimakrisen? v. Anders Olesen (3F) og Jørn Andersen (Klimabevæ- gelsen)	Iran i dag – krise, oprør og sank- tioner. v. Peyman Jafari (phd., forfatter og iransk hollænder)	Debat: Israel som USA's lakaj. v. Dennis Strøm Petersen (IS/Ø) og Hamed El-Beltagi (Palæstina Initiativet)
12.45-14.00	Frokost	Frokost	Frokost
14.00-15.15	Debat: Er S+SF+R et reelt alter- nativ? v. Per Clausen (Ø) , Kasper Bjering (SF)	Socialisme fra neden v. Mette Hermansen (SWP)	Debat: Politisk kommunikation - ven- strefløjen og medierne. v. Jakob Krogh (redaktør Socialistisk Arbejderavis) og Ole Wugge Christiansen (modkraft.dk)
15.15-15.45	Pause	Pause	Pause
15.45-17.00	Debat: Er kontrol og pisk vejen ud af arbejdsløshed? v. Gustav Bunzel (Formand lands- org for Arbejdsledige) og Hans Erik Madsen (phd. Og forfatter til bogen ' Vi tog skraldet')	Ytringsfrihedens sande tilstand. v. Patrick MacManus (Foreningen Oprør)	Hvem skal stå for revolutionen? v. Mikkel Birk (IS/Ø)
17.00-19.00	Aftensmad	Aftensmad	Aftensmad
19.00-20.30	Debat: Velfærdskamp i kom- munerne. v. Anne Mette Carlsen (Københavns forældreorganisation, KFO) og Lene Junker (aktiv i Dan- marks lærerforening, IS/Ø)	Gramsci v. Hans Erik Madsen (forfatter til bogen "Vi tog skraldet", IS/Ø)	
20.30-01.00	Musik og fest		
Søndag	Salen	Lokale 2	Lokale 3
10.00-11.15	Debat: Afghanistan den tabte krig. v. Lene Junker (Nej til Krig) og Nagieb Khaja (journalist)	Uddannelse under nyllberallsmen v. Alexander Lassithiotakis, (gym- nasielærer, IS/Ø)	
11.15-11.45	Pause	Pause	Pause
11.45-13.00	Krise, arbejdsløshed og ned- skæringspolitik i Danmark - og alternativer hertil v. Henrik Herlev Lund. (økonom og med i den Alter- native Velfærdskommission)	Vygotskis pædagogik. v. Jan Hoby (Næstformand LFS, IS/Ø)	Det danske klassesamfund anno 2010. v. Jakob Nerup (IS/Ø)
13.00-13.15	Pause	Pause	Pause
13.15-14.45	Debat: Den yderste venstrefløjs svar på krisen. v. Jesper Juul Mikkelsen (IS/Ø), Troels Panduro (liberatære socialister) og Mette Hermansen (SWP)		

PRAKTISK INFO

Marxisme 2010 finder sted fra d.5.-7. november, Sorøgade 6, 2100 København Ø, og arrangeres af Internationale Socialister og Internationale Socialisters Ungdom. Det koster 100 kr. at deltage alle 3 dage, 50 kr. for studerende. Enkelte møder 20 kr.

SE PROGRAM & TILMELD DIG PÅ WWW.SOCIALISTER.DK

Klimakommissionens rapport

Klima- eller energi-politik?

Da klima- og energiminister Lykke Friis få dage før Klimakommissionens rapport skulle formulere sine forventninger til den, nævnte hun ikke „klima“ eller „CO2-reduktion“ med ét ord. Hendes fokus var *energi-forsynings-sikkerhed* (Information 23.9).

Klimakommissionens rapport handler om begge dele – både forsyningsikkerhed og CO2-reduktion. Den blev nedsat af Fogh-regeringen i 2008 for at undersøge, hvordan Danmark kan blive „uafhængig af fossile brændstoffer“ inden 2050.

Rapporten

Den gode nyhed er, at Klimakommissionen (som utallige andre rapporter) fortæller, at det sagtens kan lade sig gøre, at reducere CO2-udledningen med 80-95 pct. inden 2050. Og at det ikke behøver gå ud over „velfærden“.

Rapporten taler om at 3-6-doble vindkraft-produktionen fra nu godt 3.000 MW til 10-18.500 MW (godt og nødvendigt). Og om energi-effektivisering (besparelse) på 25 pct. (også nødvendigt).

Men den opererer også med, at over 25 pct. af energien skal komme fra afbrænding af biomasse. Det er hverken godt for miljøet eller klimaet (se boks).

Positivt er også, at den afviser atomkraft og i praksis også CSS (Carbon Capture and Storage: Opsamling af CO2 fra kulkraftværker).

Handling nu?

Rapporten understreger, at „omstillingen skal starte nu“. Faktisk kan el- og varme-sektoren omstilles inden 2030, mens transportsektoren forventes at tage længere tid.

Men de konkrete anbefalinger er langt mindre ambitiøse. Vindkraften (som netop handler om el-produktion) skal kun udvides med 200 MW om året mellem 2015 og 2025. Altså i alt 2.000 MW – selv om man i alt vil udvide med 7-15.000 MW.

Regeringen får altså foræret et argument for en meget moderat udvidelse af vindkraften.

Markeds-fundamentalisme

I det hele taget er der meget få krav til regeringen i

rapporten. Det overlades til DONG og Vattenfall at investere i vindmølleparker (og lade el-forbrugerne betale regningen). Der er også meget få krav til industri, handel og service. Faktisk skal hele energi-besparelsen på 25 pct. ske i husholdningerne og i transport.

Det er en rapport, som regeringen sagtens kan leve med. Den stiller ingen strukturelle krav, som ligger uden for markedet (bortset fra lidt tilskud og afgifter). Dens krav til regeringen handler kun om „politikker“, ikke om indgreb over for erhvervslivet eller fx stop for motorvejsbyggeri.

Solenergi spiller en meget lille rolle i deres planer, selv om de selv skriver, at „solceller producerer mere end 10 gange så meget energi som biobrændsler, og varmeproducerende solfangere producerer over 40 gange mere“ (pr. arealenhed).

Årsagen er, at solenergi endnu ikke helt kan konkurrere på markedsvilkår. Hvorfor? Fordi der investeres for lidt. Denne onde cirkel skal brydes. Vi får kun mere effektiv solenergi ved at sætte det i drift.

Markeds-fundamentalismen begrænser, hvor hurtigt vi kan omstille til CO2-neutral energi. De begrænsninger har Klimakommissionen valgt *ikke* at bryde.

Stil krav

Klimakommissionens rapport er langt fra den bedste af de mange rapporter, der er kommet de seneste år. Enhedslistens klimaplan har fx en langt mere ambitiøs omstilling allerede i 2040 og har ikke den samme vægt på biomasse.

Den kan dog stadig bruges til at kræve, at regeringen udbygger vindkraften massivt – og gør det nu! Det bør blive en fælles kampagne for alle klima- og miljøorganisationer.

Fagbevægelsen bør gå med i en sådan kampagne. Sammen med Byggefagenes Samvirkes plan for 25.000 klimajobs (alene inden for byggebranchen) er der masser af arbejdspladser at hente.

JØRN ANDERSEN

Hent Klimakommissionens rapport på klimakommissionen.dk og Enhedslistens klimaplan på klima.enhedslisten.dk. Flere klimalinks på socialister.dk/klima.

Biobrændsel og biomasse

Biobrændsel er typisk planter som fx majs og soja, der bruges til at udvinde sprit (ethanol), som tilsættes til benzin eller diesel.

Biomasse er alt fra træflis og halm til organisk affald, der afbrændes i kraftværker og mindre energianlæg.

Men det er ikke CO2-neutralt – og der er masser af alvorlige miljøproblemer og sociale problemer.

Der udledes masser af CO2 i bearbejdningsprocessen, under transport og under afbrænding. Kun en brøkdel af den bliver genindvundet, mens planterne vokser.

Der er store miljømæssige problemer. Fx udleder afbrændingen giftstoffer i atmosfæren.

Langt alvorligere er det, at øget brug af biobrændsel/biomasse betyder, at man erstatter naturlige skove med store plantager (mono-kultur). Det betyder, at mange dyre- og plantearter uddør. Denne „biodiversitet“ er i forvejen kraftigt truet.

Lige så alvorligt er det, at biomasse/biobrændsel konkurrerer med fødevarerproduktion om vitale ressourcer som jord og vand.

De sociale problemer handler fx om, at lokale småproducenter verden over bliver skubbet til side af store „agro-business“ koncerner som fx Monsanto. Det går ud over levebrødet for lokalbefolkninger, og det går ud over deres landes selvforsyning med fødevarer.

Mellem 2005 og 2008 3-dobledes verdensmarkedsprisen på majs, bl.a. pga. voldsomt stigende efterspørgsel efter majs til biobrændsel. Det førte til sult i en lang række lande – og store protester.

Dansk landbrug er varme fortalere for øget brug af biomasse. Det samme er de store „agro-business“ koncerner. De snakker allerede nu om at gen-modificere træer o.l.

Når politikerne snakker om biomasse snakker de helst om afbrænding af affald. Virkeligheden er, at øget satsning på biomasse betyder afbrænding af træ og andre planter, der kunne bruges til bedre ting – eller konkurrerer om ressourcer med fx fødevarer.

Bæredygtig omstilling betyder Nej til afbrænding af biobrændsel og biomasse som en del af løsningen.

Marxismen om kunst og litteratur

En dialektik mellem ideologi og utopi

Hvad har marxisme med kunst og litteratur at gøre? Kan marxismen overhovedet sige noget interessant om sådanne kunstneriske udtryk?

Ifølge en bestemt opfattelse repræsenterer 'marxisme' på den ene side og 'litteratur og kunst' på den anden to forskellige verdener, som ikke har noget med hinanden at gøre: marxisme beskæftiger sig med at analysere samfundet og søge at ændre det gennem politisk kamp – mens litteratur og kunst er alt det, der netop ikke behøver at have noget bestemt formål, men i stedet blot er til for sin egen skyld – for 'æstetikken'.

I denne optik repræsenterer marxismen således et forsøg på at spænde litteraturen for en bestemt ideologisk vogn. Og i sin karikerede version ønsker en marxistisk litteraturkritik udelukkende socialrealistisk litteratur med en tydelig politisk morale. Det væsentlige er angiveligt 'indholdet', ikke 'formen'.

Nu kan man så sige, at for de fleste mennesker er litteraturens indhold ikke så irrelevant, som visse akademiske tilgange synes at mene. Men derudover så byder den marxistiske tradition for kunst- og litteraturkritik og -teori også på andet og mere end denne karikerede version.

Tag f.eks. Leon Trotskij, der spillede en ledende rolle i Den russiske Revolution. Han var fascineret af de surrealistiske avantgardister og forfattede i 1938 sammen med surrealisten André Breton og den mexicanske maler Diego Rivera et manifest for en 'fri og revolutionær kunst' i opposition til både fascismens og stalinismens overgreb mod en fri kunst og kultur og kapitalismens ensretning.

Samtidig er marxismen (som i øvrigt også den avantgarde, surrealistene var en del af) naturligvis i opposition til en forståelse af kunsten som 'autonom' – dvs. den idé at kunst og litteratur er selvberørende og kun skal forstås og bedømmes i relation til sig selv og sin egen lukkede verden.

Således var Trotskij også bevidst om, at kultur ikke kun handler om kunst i en snæver forstand, men også generelt om, hvordan mennesker tænker og handler til hverdag: efter den russiske revolution var han således optaget af mulighederne for at skabe nye kulturer, der brød med tidligere tiders undertrykkende normer.

En materialistisk kunst- og kulturforståelse

For marxismen er kunsten altså en del af det øvrige samfund. Det kan lyde selvfølgelig, men det er en opfattelse, der er i modsætning til den kunst- og kulturopfattelse, der f.eks. kommer til udtryk i det kanonprojekt for dansk kunst, den borgerlige regering lancerede for nogle år siden.

I denne sammenhæng er det mest interessante i virkeligheden ikke diskussionen om alt det, der ikke kommer med i en kanon – men snarere at se på, hvad et sådant projekt gør ved de værker, der rent faktisk bliver kanoniserede: For det første udviskes deres historiske kontekst og for det andet udviskes de indre konflikter i kunsten og kulturen, idet værkerne indskrives i en samlet national, ideologisk fortælling.

Begge træk er i radikal modstrid med en marxistisk kunst- og kulturopfattelse, der netop lægger vægten på *kontekst* og *konflikt* i sin forståelse af kunst og kultur. Selvom kunst og litteratur i høj grad er andet og mere end politik, kan den ikke undslippe den samfundsmæssige kontekst, der sætter rammerne om den kreative produktion.

I et historisk perspektiv er det en væsentlig pointe, at ideen om at 'kunst kun er til for kunstens skyld' er af relativt ny dato. Den praksis, vi i dag betegner som 'kunst', har tidligere været forbundet med 'håndværk', og det, vi forstår som 'skønlitteratur', har i langt højere grad været blandet sammen med andre måder at skrive på – faglitteratur, essays, filosofiske og religiøse skrifter osv.

Det er den lange udvikling af den moderne, kapitalistiske verden fra renæssancen og frem, der med tiden giver os vores begreber om kunst og litteratur.

Grundlæggende vil en marxistisk tilgang til kunst og litteratur altså insistere på, at disse kulturelle fænomener og praksisser ikke kan forstås isoleret fra det øvrige

Billede af André Breton med titlen „Jomfru Maria straffer barnet Jesus foran 3 vidner“

samfundets udvikling. Litteratur og kunst er indlejret i samfundets konflikter.

Men det er for så vidt ikke en opfattelse, marxismen har monopol på – også forskellige former for postmoderne teoridannelser er kritiske overfor ideer om kunstens og litteraturens såkaldte 'autonomi'. Her kan der til gengæld være en tendens til – groft sagt – at gøre alt til spørgsmål om kultur og, ikke mindst, sprog.

For marxismen er kulturen afhængig af en materiel basis. Og de konkrete kulturelle udtryk er påvirkede af de historiske udviklinger i den materielle og sociale basis: Selv om kunst og kultur samtidig udvikler sig delvist selvstændigt, sker det under indflydelse af og i interaktion med den materielle og samfundsmæssige udvikling.

Og her er det afgørende, at de samfundsmæssige strukturer er grundlæggende præget af klasse modsætninger, som både producerer forskellige interesser og forskellige oplevelser og opfattelser af virkeligheden.

Det er netop disse 'billeder af virkeligheden', kunst og litteratur i høj grad er med til både at skabe, fastholde, modificere og udfordre.

Der har været 'kultur' – forstået i en bred forstand som produktion af symbolsk betydning – også før classesamfundenes opståen. Men med classesamfundene opstår der en ny potentiel konflikt mellem forskellige måder at repræsentere en social orden på – samtidig med at det har været de herskende klasser, der har kontrolleret vilkårene for den kulturelle produktion.

Det er den forståelse, der er baggrunden for en politisk tilgang til at læse kunst og litteratur. Ideologi og utopi

Hvad er så i det lys en marxistisk tilgang til kunst og litteratur i det moderne, kapitalistiske samfund?

Her er kunst og litteratur heller ikke bare et frirum for kreativ udfoldelse. Det kapitalistiske samfund sætter nogle begrænsninger for den kunstneriske og litterære produktion.

I den sammenhæng er nogle forskellige – men sammenhængende – grundvilkår centrale. For det første de institutionelle rammer, der udgøres af kunstens relative autonomi (som adskiller kunstnerisk produktion fra samfundets øvrige arbejdsprocesser) og markedet (der opstiller rammerne for både massekulturel og 'elitær' kunstnerisk produktion).

For det andet den særlige udformning, kampen om idéer og virkelighedsbilleder har i det kapitalistiske samfund. De centrale begreber her er ideologi og fremmedgørelse. Litteratur og kunst kan ikke se sig fri for at være påvirkede af samfundets herskende ideer.

Men skal al litteratur og kunst så udelukkende bedømmes på det politiske indhold? Nej, ikke nødvendigvis – men derfor er det alligevel vigtigt at være opmærksom på, hvordan kunstværker reproducerer de dominerende opfattelser og værdier. Det er f.eks. oplagt tydeligt, hvordan de fleste Hollywood-film, også de der som James Cameron-film som *Avatar* og *Titanic* på overfladen er 'politisk korrekte', samtidig videreformidler klassiske konservative værdier.

Men når litteratur og kunst er mest interessant og fungerer bedst, kan det til gengæld netop

andret og mere end blot at reproducere den herskende ideologi. Ikke mindst gennem det betydningsmæssige potentiale, der ligger i udforskningen af kunstens og litteraturens form og evne til at udfordre etablerede billeder af virkeligheden.

Det var f.eks. baggrunden for den tyske, socialistiske digter og dramatiker Bertolt Brechts kunstneriske strategi. Hans såkaldte 'Verfremdungs-technik' havde til formål at fremhæve fiktionen som en illusion, således at tilskueren blev bevidstgjort om værkets kunstighed og aktivt tog stilling til det – frem for passivt og ukritisk at lade sig suge ind i fiktionens verden.

Brechts tilgang til kunstnerisk produktion viser, at en marxistisk kunstforståelse sagtens kan være orienteret omkring kunstens formelle dimension – 'indholdet i formen' så at sige. Og samtidig var Brechts kunst både formelt eksperimenterende og havde en bred, folkelig appel.

Generelt kan marxismen tilbyde et dobbelt perspektiv på, hvordan litteratur og kunst fungerer i et politisk perspektiv: På den ene side er den dybt forankret i de konflikter og begrænsninger, classesamfundet sætter op – på den anden side kan litterære og kunstneriske frembringelser fremstille det kreative potentiale, mennesket besidder, og herigennem være med til at skabe billeder af en mulig anden virkelighed. Kunst og litteratur er på den måde både ideologisk og utopisk. Og ofte begge dele samtidig

Borgerskabets nyliberale revanche – et opgør med

70'ernes velfærdsreformer – materielt og demokratisk – skal revancheres og fjernes. Det er hvad borgerskabets nyliberale dagsorden handler om i dag – og har handlet om siden først i 80'erne.

Fire 'turning points' i den historiske udvikling viser hvordan borgerskabets nyliberale (og nye imperialistiske) dagsorden har forandret samfundsudviklingen. Men også hvilken rolle arbejderklassens kampe og organisering har spillet i denne proces. En forståelse af denne udvikling er et must for at kunne organisere modstand og forsvare velfærden i dag.

'68 – oprørsår og opsving

'68 betød et historisk brud, som revolutionerede samfundet. Det materielle grundlag var kapitalismens uafbrudte boom siden 2.verdenskrig. Klassestrukturen og sammensætningen inden for arbejderklassen ændredes – mest markant med boomet inden for den offentlige sektor.

Perioden før og efter '68 og frem til '73-'74 var en **opsvingsperiode**, hvor arbejderklassen og de sociale bevægelser var i offensiven og med til at forme velfærdsstaten og samfundsstrukturen.

'68 var om noget også et 'turning point' internationalt. Vietnam-krigen og USA's nederlag fik enorm betydning.

Verdenskrisen – 73-74

Verdenskrisen i 73-74 ryster kapitalismen, arbejderbevægelsen og de nye sociale bevægelser. Massearbejdsløsheden begynder gradvist at undergrave arbejderklassens styrke. Illusionen om den krisefri kapitalisme brast og betød et dramatisk skift for ikke mindst Socialdemokratiet, som sadlede om, og erstattede reformer med nedskæringer. Det undergravede Socialdemokratiets opbakning i arbejderklassen og banede vejen for, at de borgerlige kom til i 80'erne.

80'erne blev internationalt set startskuddet til en omfattende offensiv fra borgerskabets side mod velfærden og arbejderklassens organisationer. I USA og Storbritannien lykkedes det fx Reagan og Thatcher at tilføre arbejderklassen store nederlag.

Schlüter-regeringen fulgte i samme spor herhjemme: markeds kræfterne blev sat i spil i den offentlige sektor, og arbejderklassens løn, dagpenge og organisationsret blev angrebet. 'Påskestrejkerne' i 1985 udtrykker det sidste, men ender med remis: En million arbejdere strejker og viser den styrke, som faktisk blev opbygget ide foregående 20 år. Men 'bevægelsen' er efterfølgende demoraliseret og slidt ned af massearbejdsløshed og et Socialdemokrati i politisk, ideologisk krise – **nedgangen i klassekampen** var en realitet.

1989 – murens fald og 'kapitalismens sejr'

Murens fald i 1989 ændrede også verdensbilledet dramatisk. Den todelte verden blev afløst af et verdenssystem med én supermagt, USA. 'Markedskapitalismen' stjal billedet fra de folkelige

'68

revolutioner i Østeuropa, og nyliberalismens epoke startede i den vestlige verden, i det gamle sovjetiske imperium og i den tredje verden. Dagsordenen blev mere marked, mere ulighed, og mindre velfærd.

Murens fald og den nyliberale offensiv ryster på ny den reformistiske arbejderbevægelse. „New Labour“ og den tredje vej bliver bevægelsens svar.

Den nye verdensorden blev samtidig blodig. Krige rykkede tættere på – først under Golfkrigen i 90-91 og på Balkan fra 1995-98. En ny imperialistisk epoke blev åbnet.

Billedet først i 90'erne var en sejrende kapitalisme, med dyb nedgang i klassekampen. Men det billede blev udfordret i 1995 af en omfattende protest- og strejkebevægelse i Frankrig, som med held forsvarede 70'ernes velfærdsreformer på pensions- og arbejdstidsområdet. Bevægelsen inspirerer andre grupper i som uden for Frankrig, hvor regeringer satte den samme dagsorden.

Herhjemme var der ikke „franske“ tilstande, men billedet begyndte så småt at ændre sig efter 1998-99.

1999 – bevægelse igen

Fremkomsten af den ny antiglobaliseringsbevægelse i 1999 var en opsamlet reaktion på markedsgørelsen og nyliberalismens indtog overalt fra en bred vifte af sociale bevægelser på globalt plan. Det nye var både en samlet utilfredshed og en begyndende organiseret modstand. En bevægelse som tog afsæt i modstand mod den økonomiske globalisering, men som efter 11. september og krigen mod terror, og definitivt med den USA-ledede krig i Irak, også vendte sig mod den militære globalisering.

Bevægelsens nåede et toppunkt den 15. februar 2003, hvor det skønnes, at mindst 15-20 millioner gik på gaden i protest mod Irak-krigen. *The New York Times* erklærede efter protesten, at verden har fået to supermagter. Ved siden af USA har vi 'World opinion'.

10 år med de borgerlige, men...?

Knap 10 år har de borgerlige haft regeringsmagten, og dagsordenen har fra dag ét været nyliberal og nyimperialistisk. Og såvel velfærd som demokrati er blevet angrebet.

At det har været muligt skyldes især at oppositionen i folketinget og fagbevægelsen ikke har opstillet et troværdigt alternativ og organiseret utilfredsheden og omsat den i kamp. For utilfredsheden er der, og omsættes den i protester og strejker, kan privatiseringer af sundhedsvæsenet, lukning af skoler, uværdige forhold i ældreplejen osv. stoppes. Det er også den lære som kan trækkes ud af de sidste 45 års klassekamp.

HANS ERIK MADSEN

Opsving og opbygning af velfærdsstaten

Efter anden verdenskrigs afslutning var der 25 år med højkonjunktur kun afbrudt af mindre kriser frem til 1973. Dette skabte en betydelig mangel på arbejdskraft, og dermed et pres for at inddrage flere kvinder på arbejdsmarkedet og udnytte arbejdskraften bedre.

Begge dele førte til udbygning af velfærdsstaten. Inddragelsen af kvinderne på arbejdsmarkedet krævede, at dele af det arbejde, som de tidligere havde udført ulønnet i hjemmet, blev organiseret af staten. Derfor var der i perioden en udbygning af den offentlige omsorg, daginstitutioner og ældrepleje med en kvalitet og pris, der gjorde det attraktivt for kvinderne at søge ud på arbejdsmarkedet og overlade en del af omsorgsopgaverne til staten.

Den mere effektive udnyttelse af den eksisterende arbejdsstyrke blev opnået gennem udbygning af uddannelsessystemet og sundhedssektoren. Den øgede uddannelse sikrede, at arbejderne kunne betjene den nye og mere effektive teknologi. Sundhedssektoren sikrede raske arbejdere. At det var arbejdskraftmangel der fik overklassen til at acceptere de øgede udgifter ses bl.a. af, at Johannes Frandsen, daværende leder af sundhedsstyrelsen, forsvarede de øgede udgifter med at: „... værdien af genvundet arbejdsevne og hindret invaliditet, må vise, at sygehusdriften også økonomisk svarer regning.“

Storkonflikt, folkepension og nedsættelse af arbejdstiden

Men det var ikke kun behovet for arbejdskraft der skabte forbedringer I 1956 var der storkonflikt. Arbejderne krævede kortere arbejdstid, højere løn og en sygelønsordning. Den socialdemokratiske regering ophævede efter nogle ugers konflikt et mæglingforslag til lov, der kun betød indførelse af en sygelønsordning. Indgrebet betød stor utilfredshed. 200.000 demonstrerede og mange fortsatte strejken imod indgrebet.

Den store utilfredshed skabte et behov hos den socialdemokratiske regering for at legitimere sig selv. Det gjorde den bl.a. ved at gennemføre loven om folkepension, der gav alle ret til pension, der stadig er en af hjørnestenene i velfærdsstaten.

Frygten for at arbejderklassens protester ville bryde ud igen gav også en arbejdstidsnedsættelse fra 48 til 45 timer ved overenskomsten i 1958, 39 år efter indførelsen af den 8 timers arbejdsdag.

Kampen under en krise

Under den nuværende krise vokser arbejdsløsheden. Derfor har kapitalen ikke behov en helt så fint-masket velfærdsstat for at sikre rigelig og tilpas uddannet arbejdskraft – derfor skærer de ned.

Men heldigvis var det ikke kun kapitalens behov, der skabte forbedringerne. Arbejderklassens kamp var også afgørende, især for forbedringer som ikke gav nede kapitalen som arbejdstidsnedsættelser. Hvis vi skal undgå de nedskæringer, som lige nu gavner kapitalen, er vi nødt til at tage ved lære af de arbejderkampe der skabte disse forbedringer – som for eksempel storkonflikten.

JAKOB KROGH

Modstand.org
Bøger til socialister og antikapitalister

Nej til højere kommunal skat – nej til nedskæringer

Mens kommuner landet over skærer ned, fyrer ansatte og tvinger de tilbageværende til at løbe hurtigere, er venstrefløjen nogle steder blevet fristet til at kræve højere kommunale skatter.

Fristelsen er forståelig. Hvem vil ikke gøre næsten alt for at undgå at fyre hjemmehjælpere og lærere, undgå at lukke skoler osv.?

Det er i øvrigt også en holdning, der – i princippet i hvert fald – har opbakning i befolkningen. Gennem mange år har undersøgelser vist, at hvis folk skal vælge mellem skattelettelser eller velfærd, så vælger et stort flertal, også højtlønnede, at det er vigtigere at bevare den kollektive velfærd.

Højere skat rammer arbejdere hårdt

Men det er et dårligt valg mellem pest eller kolera. For det første er den kommunale skat ikke progressiv: Skatteprocenten er den samme for rige som for fattige. Og 1 eller 2 pct. mere i skat rammer arbejdere hårdere end de rige, fordi arbejderes økonomi i forvejen er presset.

For at føje spot til skade vil de meget højtlønnede måske helt slippe, fordi de rammer regeringens asociale skatteloft.

For det andet, så har regeringen et straffesystem, som straffer kommunerne, hvis de samlet set ikke overholder aftalen med regeringen om meget begrænsede skattestigninger. Straffen er en bøde, der er 4 gange så stor som overskridelsen.

Så der skal faktisk ret store skattestigninger til for at sikre velfærden mod bare de værste nedskæringer.

Der er stadig enkelte muligheder, som er knapt så asociale. Man kan hæve grundskylden (skat på en ejendoms jordværdi). Eller man kan øge erhvervsskatten. Nogle steder kan det være en reel mulighed. I det store billede er der ikke

så meget at hente.

Sig nej til et urimeligt valg

Så kommunalpolitikere står i en umulig situation: Hvis de vil overholde aftalen med regeringen, skal de lukke skoler, fyre ansatte og levere dårligere service. Hvis de vil undgå disse grimme ting, kommer kommunens flertal af lavt- og mellemlønnede til at få en mærkbar skattestigning. Og kommunerne bliver straffet af regeringen.

Men de har en tredje mulighed: De kan sige nej, vi vil ikke være med. De kan sammenkalde til borgermøder og præsentere dilemmaet for folk. De kan opfordre til, at kommunen i fællesskab siger nej til regeringens nedskæringsrammer.

Problemet er bare, at S og SF allerede har accepteret regeringens rammer. Selv om de faktisk tilsammen har flertal i Kommunernes Landsforening efter sidste valg, så har de sagt ja til aftalen med regeringen.

Så det er ikke derfra, vi skal forvente et kommunalt oprør. Det er altså op til venstrefløjen, fagforeninger, kommunalt ansatte, børn og forældre, pensionister – kort sagt alle os andre – at sige nej til de kommunale nedskæringer.

Der er et andet problem med S og SF's ja – og de nedskæringer, de i øjeblikket gennemfører i de kommuner, hvor de har flertal (fx København og Århus): Det er et varsel om, hvad vi kan vente af en kommende S-SF-regering.

Det er endnu et argument for, at „alle os andre“ må organisere kampen mod nedskæringerne.

Skat og nedskæringer – eller modstand

Venstrefløjen står over for et valg: Hvis man foreslår øget

skat, får man en debat mellem folk, om man helst vil have nedskæringer eller skattestigninger. Hvis man foreslår at sige nej til begge dele og lade de rige betale, får man en diskussion om, hvorvidt det kan lade sig gøre.

Den sidste debat er langt mere frugtbar. I stedet for at splitte folk ud mod hinanden – dem der ikke kan klare en skattestigning mod dem, der ikke kan klare nedskæringerne – får man en appel om fælles modstand.

Krisen fortsætter, og hvis ikke vi får en reel debat om, hvordan vi undgår at betale for den, så vil velfærden blive forringet igen næste år. Og næste år igen. Og ... Det er en spiral uden ende.

„... vi flås af skattens skarpe klo“

Til sidst vil jeg godt prøve at aflive den myte, at socialister altid vil have højere skatter. Tredje vers i Internationale starter:

Vi knuges under stat og love,
vi flås af skattens skarpe klo.
Og pligtfri kan den rige sove,
vor ret kan ingen steder gro.

Selv om vi har mere sympati med dem, der er fristet til at acceptere skattestigninger, end med dem, der vil gennemføre nedskæringer, så er vi altså imod at beskatte almindelige arbejdere hårdere. I stedet siger vi: Brandbeskat de rige!

JØRN ANDERSEN

Kommunal ulighed

De sidste 5 år er kommunaldirektørers løn steget med 51 pct. I 2005 var gennemsnitslønnen for kommunaldirektører 81.934 kr. om måneden, i 2010 er tallet 123.365 kr. Nogle kommunale direktørers løn er steget med 100.000 kr. om året. Og lønstigningerne de sidste 10 år er 3 gange så store som dem FOA's medlemmer har fået.

Kommunernes Landsforening begrundet lønstigningerne med at kommunalcheferne har fået et større ansvarsområde efter kommunalsammenlægningerne i 2007. Men den begrundelse er falsk: lønstigningerne er fortsat i samme fart selv efter kommunesammenlægningen.

Kommunerne skal leve op til sparekravene i regeringens genopretningsplan. Derfor fyrer de mange ansatte: Kolding Kommune skal fyre 400, Silkeborg Kommune 650, og på landsplan er der blevet nedlagt 1090 lærerstillinger i 2010.

For at gøre det billigere for sig selv ansætter kommunerne folk i løntilskud og fortrænger fastansatte – de får kun løn svarende til dagpengesatsen, og staten betaler 75 pct. af lønnen – og i første halvdel af 2010 var der ca. 10.000 flere i løntilskud end samme periode sidste år.

Og som følge af besparelserne bliver skoler nedlagt og servicen på alle områder forringet.

Men alligevel får de kommunale direktører så store lønstigninger. Og de tillader sig at spise på dyre restauranter.

Otte topchefer fra Kolding spiste 2.200 kr. pr. person, selvom loftet på den tilladte pris pr. person „kun“ er på 1.000 kr.

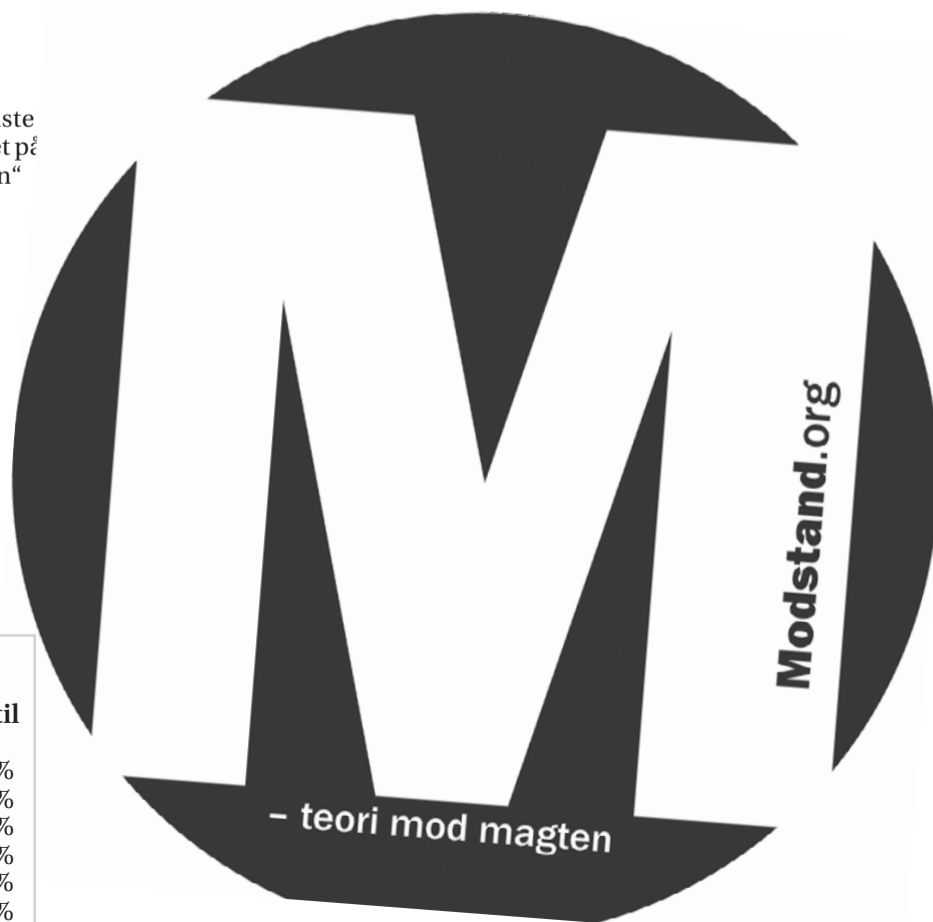
Kommunaldirektørernes hverdag står i stærk kontrast til den hverdag kommunalt ansatte oplever. Men det viser bare at når der skal skæres ned er det dem på gulvet der må betale, mens cheferne fester videre.

CHRISTINE BERGEN

Fakta

Årlig lønstigning fra 2000 til 2010 (uden pension)

Plejepersonale	4,0 %
Pædagogmedhjælper	3,9 %
Pædagoger	4,5 %
Dagplejere	4,8 %
Forvaltningschefer	10,4 %
Kommunaldirektører	12,6 %

Nedskæringskampen i Århus

I 2006 havde vi den mest omfattende kamp mod kommunale nedskæringer, der nogensinde er set i Århus. Her kulminerede en tre ugers vild strejke den 3. oktober i en kæmpe-demonstration med over 25.000 deltagere.

Bag dette lå, at kommunen allerede før sommerferien havde varslet omfattende besparelser i et udførligt sparekatalog. Det gav anledning til „Initiativet mod Sparekataloget“, som stod bag en demonstration den 12. september, som med 12.000 deltagere satte gang i hele bevægelsen. Rygraden i dette initiativ udgjordes af fagforeninger, brugergrupper og faglige/politiske aktivister.

I forhold til budgetvedtagelsen i 2010 tyder meget imidlertid på, at det er de kommunale arbejdsgivere, som har lært mest af erfaringerne fra 2006. I år har man helt undladt at sætte konkret adresse på de vedtagne nedskæringer på ca. 360 mio. Det er kun en ramme, der er vedtaget – med bl.a. SF's stemmer – som så først skal udmøntes i løbet af budgetåret.

Den manglende konkretisering har naturligvis gjort det sværere for fagforeningerne at mobilisere mod forliget. Men det kan ikke alene forklare deres yderst spagfærdige reaktion, som også skyldes manglende vilje i fagforeningsledelserne. Med en sådan besparelse kunne man sagtens mobilisere til en demonstration, selvom den måske ikke blev så stor som i 2006. Enhver kan jo se, at det kommer til

at gøre ondt, og man skal jo huske, at dette kommer oven i nedskæringerne fra 2006.

Derfor er det helt uforståeligt, at både LO og DKF (Den Kommunale Fællesrepræsentation) også har forholdt sig passivt til demonstrationsdagen den 5. oktober, hvor LO ellers demonstrerer i både Ålborg og Odense. I Århus har LO og DKF helt overladt det til „Unge Ta'r Ansvar“ – medens fagforeningerne er løbet fra ansvaret!

„Initiativ mod nedskæringer“

Det er alle i Århus dog ikke tilfredse med, og derfor dannede nogle „græsrodder“ i september et „initiativ mod nedskæringer“, der som vigtigste programpunkt har at samle størst muligt modstand mod besparelserne.

Selv om de først bliver konkretiseret i løbet af december, vil man straks gå i gang med at samle underskrifter mod forliget. Og det er så håbet, at fagforeningerne vil træde i karakter og stå sammen, når det konkrete indhold bliver kendt. Prøver de her at sende „sorteper“ over til andre faggrupper, har de svigtet deres opgave – til skade for den fælles kamp.

HANS JØRGEN VAD

Demonstration på Københavns Rådhusplads den 23. september

Store protester i København

Budgettet i Københavns kommune blev ikke så dårligt som budget-udspillet. Men det kommer stadig til at ramme børnefamilierne. Det indeholder bl.a. takststigninger i daginstitutionerne på 62 mio. kr., svarende til ca. 120 kr. for et barn i vuggestue. Alligevel skal der stadig spares 120 millioner på børnene.

Besparelserne var helt nødvendige. København er en kommune med luft i økonomien. Enhedslisten fremlagde et budget, hvor Københavns kommune kunne bruge yderligere 500 millioner kr.

Planen kunne gennemføres uden at bryde med regeringens serviceloft (der sætter loft over kommunernes samlede forbrug), fordi der skæres så massivt ned i mange andre kommuner. S og SF har flertal alene og er ansvarlige for nedskæringerne.

Brug for en enig og kæmpende fagbevægelse
LFS, BUPL, Socialpædagogerne Storkøbenhavn og Københavns forældreorganisation, KFO, havde sammen med en række andre organiseret

demonstration 26. september mod nedskæringerne, som 3.000 deltog i.

Om det var det, der fik stoppet nogle af nedskæringerne, er svært at sige. Men det er klart, at flere og mere vidtgående protester havde været nødvendige for at stoppe alle nedskæringerne. Der har i en årrække været nedskæringer på det pædagogiske område i København.

En af forhindringerne for en videre kamp er uenighed mellem LFS og BUPL om klyngeledelse, der indebar en besparelse på 93 millioner. LFS valgte at støtte besparelsen.

Det har ført til, at de to fagforeninger har brugt mange ressourcer på at kritisere hinanden i stedet for at stå sammen om at afvise alle besparelser. De eneste sikre tabere i striden mellem fagforeningerne er medlemmerne, børnene og deres forældre.

JAKOB KROGH

Skolelukninger i Odense Kommune

Stina Villumsen (SF) som er rådmand for børn og unge-området i Odense Kommune har henover sommeren i samarbejde med sin administration udarbejdet en plan for at gennemføre store omlægnings af skolestrukturen i Odense. Udarbejdelsen af planen er sket i hemmelighed for at undgå offentlig debat, og er først blevet offentliggjort kort tid før budgettet for det kommende år skal vedtages. På Odense Kommunes hjemmeside står der at „På det tidspunkt ville en åben debat ikke have været forsvarlig hverken over for elever, forældre eller ansatte“, hvilket faktisk er en ret chokerende udmelding i et samfund der gerne vil kalde sig demokratisk.

Efter offentliggørelsen af planen, som blandt andet indeholder lukninger af op mod syv skoler, har kommunen afholdt borgermøder for de forskellige skoledistrikter. Disse møder har trukket mange mennesker til og deltagerne har lavet forskellige manifestationer og happenings i forbindelse med de fleste af møderne. Under møderne har der været hård kritik af planerne om at lukke skoler, og det er ofte blevet foreslået at sætte skatten op for at undgå forringelser. Møderne har også været et udtryk for at deltagerne gerne ville indgå i en seriøs dialog om, hvordan man kan gøre tingene bedre, og der er på møderne fremkommet mange kvalificerede bud på hvordan man kunne gøre ting anderledes, og måske billigere.

Førstebehandlingen af budgettet fandt sted den 15. september, og lærerne holdt i den forbindelse en demonstration hvor flere hundrede mennesker mødte op med kæmpe terninger og budskaber om at politikerne spiller hasard med børnenes fremtid. På trods af den store vilje i befolkningen til at indgå i udarbejdelsen af planen på en konstruktiv måde, fortsætter politikerne desværre med at ignorere hvad befolkningen har at sige. Selvom høringsperioden er blevet forlænget, som følge af pres på politikerne, bliver budgettet andengangsbehandlet og endeligt vedtaget allerede den 6. oktober, hvilket er længe før høringsfristen udløber.

Når budgettet allerede er vedtaget, bliver det meget lettere for politikerne at lægge ansvaret fra sig ved at sige at de bare overholder det vedtagne budget. At budgettet allerede er vedtaget betyder også at de som vil bevare deres egne skoler kan blive fristede til at pege på andre skoler som skal lukkes i stedet. En situation der kun vil gavne politikerne ved at få beboere i forskellige skoledistrikter til at slås indbyrdes og dermed fjerne fokus fra politikernes ansvar i problemet.

Omstrukturering af skolerne er ikke i sig selv en dårlig ide, hvilket debatterne på møderne har vist, men når det er kombineret med nedskæringer og mangel på demokratisk debat, betyder det at omstruktureringen sker på en uhensigtsmæssig måde, der betyder store forringelser for elever og lærere nu, men endnu større i fremtiden, hvor man på grund af større årgange vil få pladsmangel i de tilbageværende skoler.

Der er penge til at undgå både skolelukninger og de andre velfærds forringelser. De 20 største danske selskaber, der har aflagt regnskab for første halvdel, havde et samlet overskud på 34,4 milliarder kroner efter skat.

LENE JUNKER

Rapport om det svenske valg

Socialdemokraterne blev valgets store tabere

Mandag d. 20. september 2010 var en sorgens og vredens dag, da det blev klart, at det meget højredrejede parti Sverigedemokraterne (SD) blev valgt ind i parlamentet med 5,7 % af stemmerne - en fordobling ift. stemmerne i 2006. Socialdemokraterne oplevede de værste valgresultater i nært ved 100 år, og de konservative forøgede deres stemmeantal i hvad der nu er et parlament uden et flertal til nogen af blokkene.

Racister i regeringen

Det er ikke første gang, et racistisk parti er blevet valgt ind i regeringen. Under den sidste økonomiske krise blev partiet Nyt Demokrati i 1991 dannet og valgt ind i regeringen. De var organiseret ganske ustruktureret sammenlignet med SD og var i højere grad et populistisk højrefløjsparti, der fokuserede på skattelettelse og begrænsninger på indvandrer- og flygtningeområdet. Det blev dannet af aktivister fra fascistiske bevægelser i 1988. I dag har de ændret påklædning samt retorik og hævder derved, at de har taget en anden politisk kurs, men de har stadig stærke nazistiske forbindelser - selvom gennemsnitsvælgeren næppe kan betegnes som hardcore nazist. Ud over dette har det åbenlyst nazistiske parti, Svensk Folkeparti, formået at få en plads i byrådet i et mindre landområde - hvilket viser hvad der kan komme i kølvandet på skabelsen af SD.

De fleste ledere af SD er tidligere konservative og kommer fra det klassiske småborgerskab. Partiet er uforholdsmæssigt stort i det landlige og sydlige Sverige (den mere velhavende landlige del modsat den fattigere nordlige del som hovedsageligt forsørges af minedrift.) En undersøgelse viser, at deres kernevælgere hovedsageligt er unge mænd, som arbejder inden for den private industri og har lidt eller ingen uddannelse. Billedet er dog mere komplekst end det; stemmetilslutningen er nemlig også et udtryk for arbejdernes utilfredshed. SD er et gammelt, velkendt racistisk parti, som altid har ført kampagner mod „den europæiske islamificering“ hvorfor man må antage, at deres vælgere deler de racistiske synspunkter. SD har formentligt overtaget en del af Socialdemokraternes vælgere, men det antages, at størstedelen af deres stemmer ved dette valg kommer fra de Konservative. Endnu er der dog ikke fuldført nogen generel undersøgelse af deres base. Meningsmålingerne fra valgnatten viser, at 7 % af de arbejdsløse og 6 % af det svenske LO's medlemmer stemmer på SD.

Socialdemokratiets styrtdyk

Socialdemokraterne oplevede et forfærdeligt valg allerede i

2006 med blot 35 % af stemmerne, tab af regeringsmagten og statsministeren Göran Perssons afgang på valgnatten. Nu, efter fire års økonomisk krise, en konservativ regering der angriber de syge og arbejdsløse, den konstante privatisering samt Europas største arbejdsløshed blandt unge, burde det ikke have været svært for den netop dannede rød/grønne alliance at vinde. Alligevel oplevede Socialdemokraterne endnu engang en vælgerflugt, da deres stemmeantal faldt helt ned på 30,66 %. Det er partiets værste resultater i næsten 100 år. Venstrepartiet beholdt sin stemmeandel på 5,6 %, men under omstændighederne må det anses som et stort nederlag.

Hvad skete der? Det korte svar er passivitet og mangel på klassepolitik. Socialdemokraterne har i en sådan grad opgivet debatten om klassepolitik, at de Konservative under valget 2006 kaldte sig selv: „det nye arbejderparti“ og ved dette valg udråbte sig selv til „det eneste arbejderparti“ - en hentydning til at de har givet skattelettelse til dem, der er i arbejde mens de har angrebet de syge og arbejdsløse. Det er utroligt, at de er sluppet af sted med at gøre ordene „arbejde“ og „arbejder“ synonyme.

Socialdemokraternes egen analyse af hvorfor valget blev sådan er katastrofe giver udtryk for, at vælgerne bliver mere højreorienterede, at der var problemer med medierne og vanskeligheder ved at få deres budskab ud til folket. Der er altså med andre ord intet galt med budskabet eller budbringerens troværdighed. Denne analyse er dog langt fra et udtryk for sandheden. Socialdemokraterne og venstrefløjen høster blot hvad de har sået. De sidste fire år har vist ganske lille opposition eller modangreb på regeringen. Dette gør det nemt for højrefløjen at sætte dagsordenen, da venstrefløjen øjensynligt ikke har én - eller er synderligt uenig med højrefløjen. Valget syntes forenklet til to forskellige indkøbslister. Det yderste højre har haft gavn af manglen på alternativer og den angst, den økonomiske krise har forårsaget. Som i mange andre europæiske lande forårsages socialt demokratiske kriser af, at de angiveligt ikke har et politisk projekt, der tiltaler arbejderne, og at de har accepteret den nyliberale dagsorden.

Hvad bliver det næste?

Den rød/grønne blok blev skabt kort før valget og er et „top down projekt.“ Den er et udtryk for den manglende evne til at følge den konservative alliance. Det er uklart hvor længe denne blok vil eksistere, idet Det Grønne Parti allerede har givet udtryk for, at de måske vil stemme på Alliances forslag vedrørende integration og flygtninge. Det hovedsageligt

konservative parti har oplevet et af sine bedste valg nogensinde og har et politisk forslag klar for deres sociale klasse. Oppositionen derimod er fanget i postmoderne forvirring og diskussion om den uvirkelige middelklasse. Ingen af de to største politiske blokke (den grønne/røde blok og den konservative alliance) formåede at få flertal, så det er endnu uklart hvordan regeringen vil komme til at se ud. Det er dog sandsynligt, at den konservative alliance danner en mindretalsregering. Det er vigtigt, at resten af venstrefløjen lægger pres på den grønne/røde blok om ikke at gå på kompromis med Den Konservative Alliance om budgettet eller yderligere privatisering af velfærdssystemet.

Der har ikke været ført organiseret modstand mod SD, som dermed har fået masser af plads i medierne. Når de har forsøgt at afholde valg, er de blevet mødt af en ung og radikal opposition, som i medierne efterfølgende er blevet beskyldt for at hjælpe SD. SD har i høj grad forsøgt at skabe et billede af sig selv som ofre, men de er blevet hjulpet af medierne og den politiske masse, som har givet dem en masse plads af frygt for at blive kaldt modstandere af ytringsfriheden og for at censurere racisterne. Ingen medier har givet spalteplads til antiracister eller muslimers holdninger angående diskussionerne startet af SD. I det hele taget er SD sluppet af sted med at være „det sorte får“ i officiel politik.

Valgresultaterne viser enorme udfordringer til venstrefløjen. Et glimt af hvad der er muligt, blev set dagen efter valget, hvor folk over hele Sverige samledes i spontane antiracistiske demonstrationer - oftest startet på facebook. I Stockholm postede en 17-årig pige en „event“ som endte i en demonstration med 10.000 mennesker samme aften. Lignende initiativer drev 5000 i Göteborg, 1000 i Malmø og mange flere i mindre byer ud i gader og stræder. Flere demonstrationer er planlagt for de næste par uger, og der vil afgjort finde en sted d. 4/10 når Det Svenske Parlament genåbner.

I de kommende måneder skal der gerne ske to ting:

For det første skal der være en stærk og bred antiracistisk bevægelse, der går i offensiven i stedet for at ende imellem dødpunkterne at ignorere SD eller diskutere integrationspolitik med dem. Vi er nødt til at identificere SD som et racistisk og fascistisk parti, afsløre og isolere dem samt mobilisere hele arbejderklassen.

For det andet er der et behov for en ny venstrefløj, der er optimistisk, selvsikker, åben og kæmper for et anderledes samfund. Der er turbulente år i vente.

Sydafrika: Over 1 million offentligt ansatte i strejke

Sydafrika har ikke set så massive protester siden apartheidstyrets fald i 1994 og forklaringen på at denne strejke blev så enorm, skal findes i den ulighed, der stadig præger landet.

Det er ikke kun i Europa, i lande som Grækenland og Spanien, at vi har set store folkelige protester imod de massive nedskæringer, der er fulgt i kølvandet på finanskrisen. Også i Sydafrika har der for nylig været store strejker for lønforbedringer primært blandt offentligt ansatte, men også blandt privatansatte.

Sidst i august begyndte massestrejken. Den varede i tre uger og omfattede 1,3 millioner offentligt ansatte arbejdere organiseret i flere forskellige fagforeninger blandt andet

lærere og sundhedspersonale. Fagforeningerne krævede lønstigninger på 8,6 procent og en fordobling af boligstøtten (823 kr. mere om året). Efterfølgende har strejkerne også spredt sig til fagforeninger, der organiserer privatansatte arbejdere heriblandt metalarbejdernes og minearbejdernes fagforbund, der ligeledes strejker for lønstigninger og bedre arbejdsvilkår.

Kampene mellem regeringen og fagbevægelsen har udviklet sig voldsomt gennem den tre uger lange strejke, der nærmest har lammet landet. Regeringen har i strejkens sidste

fase sat hæren ind for at drive 37 strejkeramte hospitaler. ANC regeringen har også forsøgt at bryde strejken ved at sætte politiet ind mod de strejkende, der har fået tåregas, er blevet beskudt med gummikugler og over 250 er blevet anholdt. Ligeledes har der i medierne været stor modstand mod de strejkende, hvor blandt andet sundhedspersonalet har fået skylden for flere dødsfald på hospitalerne.

Efter tre uger valgte Cosatu, fagforeningernes fælles organisation i Sydafrika, midlertidigt at afblæse strejken og gå tilbage til regeringens forhandlingsbord. I første omgang var regeringen ikke villig til at forhandle, men takket være massestrejken er de blevet tvunget til at komme med et nyt udspil på 7,5 procent i lønstigning mod det indledende udspil, der lød på 5,2 procent. Fagbevægelsen forkastede først de 7,5 procent, men er nu gået i dialog om hvorvidt udspillet kan accepteres.

Sydafrika har ikke set så massive protester siden apartheidstyrets fald i 1994 og forklaringen på at denne strejke blev så enorm, skal findes i den ulighed, der stadig præger landet. Med apartheidstyrets fald fik folket et håb om frihed og bedre levevilkår, som ANC skulle indfri efter at have vundet valget i 1994. I 2008 da ANCs leder Jacob Zuma, støttet af Cosatu og Sydafrikas Kommunistparti, overtog præsidentembedet efter den neoliberale Thabo Mbeki, nærede folk yderligere håb, om at bedre tider var på vej. Men folket har desværre måttet sande, at i de 16 år hvor ANC har siddet på magten, er der ikke sket de store ændringer.

Sydafrika er i dag et elitesamfund, der ifølge de strejkende er ledet af en korrump regering. ANC har lovet sydafrikanerne nationale sygesikringer og udvikling af landområder, men har derefter trukket i land med undskyldninger om at der ikke er råd, medens ANCs ministre kører rundt i dyre nye biler.

Arbejderklassens vrede over de skuffelser ANC har bragt, har udløst denne strejke og splittelsen af den alliance, der er mellem ANC, Cosatu og Kommunistpartiet. Men om det er enden på ANCs svigt, alliancen og om strejken genoptages er tvivlsomt. Var fagbevægelsen fortsat med at strejke, havde der været en reel mulighed for at gennemtrumfe reelle forbedringer.

SARA PEGHINELLI SCHUMACKER

Miliones af franske arbejdere strejker og demonstrerer

Franske arbejdere har vist at de er fast besluttet på at forhindre angrebene på deres pension fra Nicolas Sarkozys højreorienterede regering. Millioner af arbejdere deltog i en dag fyldt med strejker og protester tirsdag den 23/9.

Sarkozy har bekendtgjort at pensionsalderen skal stige til 62 år, og for at få fuld folkepension vil mange arbejdere være tvunget til at blive i arbejde til de fylder 67.

Desuden stiger arbejdernes eget bidrag.

Antallet af strejker og fremmødet til demonstrationerne på den nationale aktionsdag i torsdags var mindst lige så højt hvis ikke højere end på den sidste aktionsdag, den 7. september.

Fagforeningerne vurderer at 300.000 demonstrerede i Paris, 220.000 i Marseille, 120.000 i både Toulouse og Bordeaux og 36.000 i Lyon.

„Mobiliseringen er på højde med den 7. september,“ sagde Bernard Thibault formand for en af de franske landsorganisationer CGT. CGT sagde at de 80 største demonstrationer samlet set var 10 procent højere end sidste gang.

Han advarede regeringen om at hvis den ikke „brød

med dens kompromisløse kurs, ville den stå overfor et helt nyt konfliktniveau.“

Torsdagens mobiliseringen var fantastisk. Men det vil kræve „et helt nyt konfliktniveau“ at vinde.

Sarkozy ved at hans fremtid er på spil. I hans position, hvor han er omringet af skandaler og under angreb for sit racistske angreb på indvandrere og romaer, kan han være helt færdig, hvis han giver efter på pensionsspørgsmålet.

Så det vil kræve meget at slå ham. Men det er ikke umuligt. Det centrale spørgsmål der debatteres nu, er hvorvidt strejkerne skal forlænges ud over en enkelt dag til at blive en egentlig bevægelse der presser direktørerne og regeringen meget hårdere.

Partiet, Nouveau Parti Anticapitaliste siger: „Vi må ikke tabe. Og vi kan vinde. Men det kræver at vi fortsætter kampen efter den 23. september.“

En betydelig del af arbejderne støtter en længere general strejke, eller at grupper af arbejdere går i strejke efter hinanden.

Kemiarbejdernes del af CGT siger: „Stillet overfor en planlagt afskaffelse af pensionen, har vi ikke noget

andet valg end at styrke bevægelsen for at få balance mellem parterne, blandt andet gennem nye strejker.“

„Spørgsmålet om fornyelige strejker opstår igen og igen“

CGTs finansafdeling siger: „Vi bør højne strejkeniveauet med fornyelige strejker og blokader for at tvinge regeringen til at indgå i forhandlinger“

På den vigtige Renault Cleon fabrik siger formanden for CGT at arbejderne „må beslutte deres næste træk den 24. september. Det næste træk må ske indenfor de næste to til tre uger. Strejkerne må brede sig hvis vi skal klare det“

Arbejdere fra 5 Total-raffinaderier fortsætter deres strejker i 24 timer fredag, for at presse forsyningerne og lægge pres på deres chefer. Det er den slags initiativ der er brug for.

Fagforeningslederne har varslet en ny demonstration lørdag den 2. oktober og en ny strejkedag tirsdag den 12. oktober i forbindelse med at pensionsreformen debatteres i det franske senat.

CHARLIE KIMBER
OVERSAT FRA SOCIALIST WORKER

Tyveri af jord i Afrika og ny spekulation

En bølge af jordopkøb i hele Afrika af mellemstørrelse, asiatiske og vestlige firmaer og en fornyelse af fødevarer-krisen truer fattige afrikaneres eksistensgrundlag.

I en rapport udarbejdet af en række internationale NGO'er, bl.a. Grain, Actionaid og International Land Coalition, anslås det, at der i de senere år er blevet opkøbt 50 mio. hektar afrikansk jord af regeringer, rige investorer og firmaer. Opkøbene er udløst af spekulation i fødevarer, efter stigningen af oliepriser i 2008, og efterfølgende prisstigninger på fødevarer, øget mangel på vand og EU's målsætning om at 10 % af brændstoffer til transport, pr. 2015, skal være biobrændsel.

I mange tilfælde sker firmaernes overtagelse af jord efter hemmelige aftaler med de afrikanske regeringer, ingen eller lav betaling for leje og vandforbrug, tvangsflytning af bønder og hele landsbyer og ekspropriering af stammejet fællesland, der ikke findes nogen skøder på. Nyikaw Ochalla der tilhører Anuak-folket i Gambella-regionen i Etiopien udtaler at:

»Det er en myte, som regeringen og investorerne har skabt, at der er uopdyrkede landområder eller jord, der ikke er udnyttet i Gambella. De udenlandske virksomheder ankommer i stort antal og fratager folk den jord, de har brugt i århundreder ... Al jorden rundt omkring min families landsby, Illia, er blevet overtaget og bliver nu ryddet. Nu er folk nødt til at arbejde for et indisk firma. De har fået frataget deres land uden kompensation.«

En af verdens 50 rigeste mænd, den etiopisk fødte saudiaraber Sheik Mohammed al-Amoudi, har gennem hans firma, Saudi Star, erhvervet 1.000 hektar jord i Etiopien, med planer om at udvide opkøbet til 500.000 hektar. De drivhuse, som rigmanden har fået bygget, står på land som den etiopiske regering har udlejet til ham, på en kontrakt på 99 år. I løbet af 24 timer bliver fødevarer og

blomster fra drivhusene sat til salg i Saudi Arabien og emiratstaterne. I Etiopien har 13 mio. mennesker brug for akut fødevarerhjælp, mens regeringen sælger 3 mio. hektar af den mest frugtbare jord til udenlandske investorer. Al-Amoudis drivhuse bruger ligeså meget vand om året som 100.000 etiopiere. Lignende historier udspiller sig i hele Afrika.

Modstand

Men jordopkøbene, der kan være det største jordtyveri siden kolonitiden, bliver også mødt med modstand fra de afrikanske befolkninger.

En kommende aftale mellem Madagaskar og den sydkoreanske bilkoncern Daewoo ville have omfattet næsten halvdelen af landets agerjord, men blev forhindret af optøjer i landet. I første uge i september demonstrerede folk i Mozambique i 3 dage i hovedstaden Maputu og andre byer. Regeringen havde varslet en prisstigning på 30 % på brød samtidig med store prisstigninger på energi og vand. Politiet åbnede ild, med skarp ammunition, mod demonstranterne og sårede 400 og dræbte 10, heraf 2 børn. De fleste mozambikanere bruger ¼ af deres husholdnings budget på mad. Ironisk nok var det landets økonomiske „succeshistorie“, spredningen af mobiltelefoner, der hjalp til ved organiseringen af protesterne. Før Mozambique, havde der allerede været store fødevarerprotester i mange lande, bl.a. Indien, Ægypten, Serbien og Pakistan. Under fødevarerkrise i 2007-8 blev regeringerne i Haiti og Madagaskar væltet efter optøjer.

Spekulation

Men det absurde er, at der ikke er mangel på mad i verden,

som borgerlige kræfter ellers hævder. Efter den nuværende økonomiske krise tog fat i 2007-8 og boligboblen i USA brast, skiftede mange investorer til fødevarer. Prisstigninger på ris, majs og andet fulgte. Når spekulanterne ophober lagre af mad, stiger prisen, forsyningen af mad mindskes og fattige mennesker har ikke længere råd til at købe mad. Andre spekulanter ser dette, og putter deres penge i fødevarer, eller spiller på børsen på at priserne vil stige, og prisstigningerne kan så begynde igen.

Nogle få personer, multinationale og banker bliver styrtende rige på markedet, mens det kaster hundrede af millioner ud i sult og fattigdom. Sult er menneskeskabt, og kan afskaffes ved, at afskaffe de mennesker der tjener på det.

JESPER HØI KANNE

Fakta

Landbrugsjord i Afrika er billig, sammenlignet med andre kontinenter, og kan ifølge én investor give op til 25 % i afkast om året, i Afrika syd for Sahara. Europæiske firmaer har købt eller anmodet om 3.9 mio. hektar, Sydkoreanske firmaer har købt 700.000 hektar i Sudan, De

Forenede Arabiske Emirater har erhvervet 750.000 hektar. Kina har underskrevet en kontrakt med Den Demokratiske Republik Congo om opdyrkning af 2,8 millioner hektar med henblik på udvinding af palmeolie til biobrændsel.

Fredsbevarende styrker, som man fra mange steder foreslår skal styres af FN, kræver i sin natur, at der er en fred som udgangspunkt for at den kan bevares, og det er der ikke i Afghanistan.

Er FN løsningen i Afghanistan?

Det mener en række af de mest prominente danske krigsmodstandere. Denne artikel forsøger, at problematisere denne løsning.

Fredsbevarende styrker, som man fra mange steder foreslår skal styres af FN, kræver i sin natur, at der er en fred som udgangspunkt for at den kan bevares, og det er der ikke i Afghanistan. Dertil kommer det at FN som organisation ikke som mange anser det for, er en slags moralens og retfærdighedens vogtere, et internationalt samarbejde, bygget på et demokratisk fundament.

Hvad mange måske glemmer er imidlertid at FN ikke er demokratisk, og at man siden 1945 set utallige krige ført under FN flag. Korea krigen, og den første Irak krig som de vigtigste.

FN er en del af krigen i Afghanistan

Krigen i Afghanistan bliver ført med et FN-mandat. På udenrigsministeriets hjemmeside står der sort på hvidt „Mandatet for den internationale sikkerheds- og stabiliseringsstyrke (ISAF) blev etableret i FN sikkerhedsrådsresolution 1386 fra 2001“, så hvorfor skulle man så tro, at FN ville være en bedre løsning, når det jo er organisationen, der støtter krigen og i høj grad er ansvarlige for situationen som den ser ud i dag? FN's løsning er jo netop paradoksalt nok, at invadere Afghanistan, som man gjorde for snart 9 år siden.

Gransker man nøjere i det FN mandat, som legitimerede Afghanistan krigen, må man nødvendigvis også kigge på nogen af de interesser, de ledende stormagter måtte have i krigen.

Vigtigst er Afghanistan placering. Kontrol Afghanistan giver en nøgleposition i forhold til omkringliggende olierige lande. Dertil kommer at de naturressourcer Afghanistan råder over, opslået til en værdi af omkring 6000 milliarder kroner ifølge tidsskriftet *Ingeniøren*. Det er primært forekomster af Litium, der f.eks. anvendes i batterier, men også andre værdier som jern og kobber. Hidtil kommer uudnyttede olie forekomster anslås, ifølge Buisness.dk, til en værdi af 3000 milliarder dollars. Afghanistan vil altså kunne levere råstoffer og fossilt brændstof til fordelagtige priser for de krigsdeltagende lande, hvis man da ikke selv kunne udnytte og kontrollere forekomsterne.

Storpolitisk spil

Stormagterne manøvrerer rundt i et storpolitisk spil med FN som redskab. Man tolerer f.eks.

menneskerettighedskrænkelser i både Rusland og Kina, men er meget i mod dem, der foregår i Afghanistan og bliver begået af andre end ISAF.

FN gør ikke noget der er imod stormagernes interesser. De 5 permanente medlemmer i sikkerhedsrådet: USA, Rusland, Kina, Storbritannien og Frankrig har vetoret og bruger det for at forsvare deres interesser.

Kina, er verdens største leverandør af netop litium, kunne Kina derfor ikke se deres markedsandel på f.eks. litium som truet og måske ønske ustabil situation i Afghanistan?

En fredsbevarende styrke med muslimer?

End del krisemodstandere har også foreslået FN styrke fra andre muslimske lande. Der er to problemer i dette. Dels at man ser konflikten som principielt religiøst baseret, ikke at Afghanerne gør modstand mod en besættelse. Dels at muslimske lande der i en given situation ville udsende tropper, vil naturligvis ligesom stormagterne i sikkerhedsrådet, have en storpolitisk interesse i at gøre det.

Lande som Iran og Pakistan, nabolande til Afghanistan, er muslimske lande, men har samtidig også store politiske interesser i landet. Den pakistanske efterretningstjeneste ISI arbejder, ifølge en ny rapport fra London School of Economics, aktivt for at destabiliserer det Afghanske styre og genindsætte Taliban, der ville være en bedre allieret for Pakistan end Kazai regeringen, der samarbejder med Indien. Iran sidder i den situation, at de muligvis kunne blive udsat for angreb fra specielt USA og kunne dermed også ønske NATO beskæftiget mest muligt i Afghanistan.

Når krigsmodstandere peger på FN og en fredsbevarende styrke, som løsningen på konflikten i Afghanistan er det ofte på grund af mangel på alternativer, og på grund af at det ville være mindre legitimt for Taliban og oprørshærene, at beskyde FN styrker. Men et er tvivlsomt om Taliban er enig i det. NATO har siden 2003 taget den fuldstændige kontrol med ISAF styrken, men det var stadig et FN mandat, der som udgangspunkt sendte soldater til Afghanistan og spørgsmålet hvorvidt FN ikke følger stormagterne i sikkerhedsrådets ærinde trænger sig kraftigt på.

Endeligt mangler de, der peger på FN som løsning, et svar på hvorfor FN skulle ændre den beslutning de tog med vedtagelsen af resolutionen om krigen i Afghanistan.

PETER SCHERING

Afghanistan: Rystende rekorder, åbenlys forvirring og voksende krigsmodstand

Den 7. oktober har Afghanistan krigen været i 9 år. Protesterne mod krigen vil være til at overse. Den fremstod som en god krig, der skulle fange Osama Bin Laden, bekæmpe terrorismen og befri Afghanistans kvinder for Talibans undertrykkelse.

I dag er USA og NATO og hermed Danmark ved at tabe krigen mod Taliban og et utal af lokale oprørere. Næsten 2100 udenlandske soldater har mistet livet. I år har tabstallet overgået 2009, hvor det også satte rekorder. Det nyligt afholdte „valg“ til Parlamentet havde rekordlav stemmedeltagelse og rekordhøj valgsvindel. Den afghanske civilbefolkning har forfærdelige vilkår og hovedparten ønsker de fremmede tropper ud af deres land.

Obama og NATOs regeringschefer er nu tvunget til at sætte en dato for tilbagetrækningen af soldaterne. Obama siger, at i juni 2011 vil tilbagetrækningen starte. Men han bliver åbenlyst modsagt af den øverstkommanderende militære leder i Afghanistan, David Petraeus, der blot vil overveje en tilbagetrækning i juni 2011. Samtidig betoner regeringslederne og udenrigsministrene, hvor godt det går med at uddanne det afghanske politi og den afghanske hær, og man forsikrer, at tropperne bliver i Afghanistan til arbejdet er gjort færdigt.

I USA og NATO landede ønsker et markant flertal af befolkningerne at stoppe krigen. Krigen har mistet ethvert formål. Skandaler om tortur mv. ødelægger billedet af „den gode krig“. Den koster i tabte og ødelagte liv. Den tynger budgetterne og ser ud til at fortsætte i det uendelige. Mange mærker den økonomiske krise i form af arbejdsløshed og pres på levevilkår og velfærd.

Den globale freds- og antikrigsbevægelse står i dag med rigtig gode muligheder for at presse USA og NATO til at trække sig ud af Afghanistan, og lægge den aktivistiske udenrigspolitik og krigen mod terror på is.

Hvilken vej for den aktive krigsmodstand. Den generelle krigsmodstand, som vi finder i meningsmålinger mv., er passiv og meget lidt synlig. Den aktive og synlige krigsmodstand er derimod ret beskeden. Vi er netværk, som baserer sig på internet og Facebook. Vi har ringe gennemslagskraft i medierne og vi kan kun mobilisere få folk til vores aktiviteter.

Det er nødvendigt at vi finder veje til at skabe en bedre forbindelse mellem den passive og den aktive krigsmodstand. Ellers vil vores budskab ikke trænge igennem.

Vi må holde vores egen regering og Folketing ansvarlige for krigen, dens omkostninger og tab. I løbet af ét år skal der være valg. Vi må sikre at Afghanistan krigen bliver et valgetema og kræve at en ny S-SF ledet regering trækker tropperne hjem fra Afghanistan.

Lene

Vi må udvide vores synlighed, på gaden, skoler, uddannelsessteder, arbejdspladser og i medierne. De synlige aktiviteter, som Nej Til Krig havde i Århus, Odense og København i forbindelse med Flagdagen, gav rigtig god og positiv respons. Derfor vil vi markere 9. årsdagen for krigen start den 7. oktober.

Vi må forholde os konkret til krigen følger i Danmark. Det være sig flygtninge fra Irak og Afghanistan, som har behov for at få asyl. Det være sig soldater og deres familier, som har behov for hjælp til at komme videre.

Vi må blande os i velfærdskampen. Hvert år bruger Danmark mere end 20 mia. kr. på forsvaret heraf 2.3 mia. på Afghanistankrigen. Samtidig står der nye kampfly på Forsvarets ønskeseddel til en værdi af 15 mia. Det er rigtig mange penge, som mangler til u-landsbistand, velfærd og investering i klimaet. Derfor vil Nej Til Krig deltage i LO's demonstrationer den 5. oktober.

Det er vores erfaring at parolen: Giv Freden en Chance – danske tropper hjem fra Afghanistan, samler bred enhed. Vi har brug for én fælles parole, som en bred enhed kan bygges op omkring – ligesom det var tilfældet med Irakkrigen. Samtidig skal der være plads og rum til at debattere alle aspekter omkring krigen og til at vægte bestemte spørgsmål.

Nej Til Krig har længe ønsket denne brede enhed, og har efter bedste evne inviteret og samarbejdet med mange forskellige. Vi mener, at de rystende rekorder i Afghanistan, den åbenlyse forvirring i USA og NATO og den voksende krigsmodstand, er en ny og god anledning til komme i offensiven.

LENE JUNKER, NEJ TIL KRIG

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.

Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.

Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere - men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen... Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

Kalender - Møder - Debat

ISU-KØBENHAVN

Alle møderne foregår kl. 19.00 på Støberiet/Blågården, Blågårds Plads 3, Nørrebro

30. september: **Imperialisme i dag**

7. oktober: **Offentligt møde: Er en S/SF regering et reelt alternativ?**

14. oktober: Aflyst til fordel for **Send regningen retur**-møde samme tid og sted

21. oktober: **Klasse og klassebevidsthed**

28. oktober: **Ytringsfriheden som racistisk værktøj?**

For mere information kontakt Jesper Juul Mikkelsen: 6168 3616

ISU-ÅRHUS

Kontakt: Mikkel (4046 5752) eller Dennis (2871 5069)

5. oktober kl. 19.30, Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3: **Offentligt møde Socialisme - et alternativ til systemet.**

19. oktober kl. 19.30, Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31: **Globaliseringens myter.**

Tirsdag den 2. november kl. 19.30, Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3: **Frihedsbegreber**

Tirsdag den 16. november kl. 19.30 kl. 19.30, Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3: Offentligt møde med Prof. emeritus Curt Sørensen: **Marxismens klassebegreb og opgave for en nutidig konkret klasseanalyse.**

ISU-ODENSE

Alle møderne er i Ungdomshuset, Nørregade 60.
Kontakt: Jens Andersen: 2426 8023

13. oktober kl. 11.00-14.00, SDU: **Mød ISU på SDU**

13. oktober kl. 19.00: **Kampen for velfærd og kampen for socialisme**

26. oktober kl. 19.00: **Hvilken vej for klimakampen?**

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon 2068 6026

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 2629 1341

ØVRIGE MØDER

SILKEBORG

Klima og lokal miljøkamp Tirsdag d. 26. oktober kl. 19.00, Medborgerhuset sal D, Bindslevs Plads 5. - Arr.: Enhedslisten

Krisens konsekvenser: hvorfor er der krise og hvad skal vi gøre ved den? Mandag d. 11. oktober kl. 16.30-20.30, 3f, Granhøjvej 16. Deltagelse er gratis, men tilmelding nødvendig af hensyn til aftenmaden (tilmelding på silkeborg@3f.dk eller på 7030 0940).

BIRKERØD

Marxistisk syn på finanskrisen Tirsdag d. 5. oktober kl. 20.00-21.30, Birkerød Biblioteks store sal, stationsvej 38. - Arr.: Enhedslisten Rudersdal.

KØBENHAVN

Fabriksbesættelser i Venezuela

Mandag d. 4. oktober kl. 19.00, Venezuelas Ambassade, Toldbodgade 31.

Fremvisning af Naomi Kleins film „The Take“, der handler om 30 arbejdsløse fabriksarbejdere der besætter deres gamle arbejdsplads og genoptager produktionen. Bagefter debat.

Enhedslistens aktivistfabrik

9.-10. oktober. Programmet starter lørdag kl. 11.00. Lørdag aften er der fest. Søndag fra 9.00-15.00.

Sted: Ørestad Gymnasium. Tilmelding nødvendig.

Se mere på: <http://enhedslisten.dk/aktivistfabrik10>

Send regningen retur

Debatmøde om *Modstand - solidaritet - aktivitet mod krisepakkerne!*

Tid: Torsdag den 14. oktober kl. 19.00

Sted: Støberiet/Blågården, Blågårds Plads 3, Nørrebro

Oplæg ved fagligt og politisk aktive. - Arr. Libertære Socialister og IS/U

ODENSE

Der er råd til velfærd - drop skattelettelserne!

Offentligt møde med Line Barfod.

Mandag den 11. oktober kl. 19.30, Musikbiblioteket ved Brandts.

Arr. Enhedslisten Odense.

Aktivistmøde

Om demonstrationen den 5. oktober og om Nej Til Krigs

markering af 9 års dagen for invasionen af Afghanistan.

4. oktober kl. 16.30, Ungdomshuset.

Efter 9 års krig i Afghanistan: Giv freden en chance.

7. oktober kl. 16.00-18.00, Banegårdspladsen.

Arr. Nej Til Krig

Modstand.org

Bøger til antikapitalister & socialister

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

Navn:

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1577 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

Et lumpent politisk spil

„Tiden er kommet til at slå i bordet og sige nej til flere besparelser og forringelser af vores velfærdssamfund!

Magthavere, politikere og embedsmænd sidder gemt bag de tykke mure, og tror de kan gemme sig for utilfredshed og demonstration.

Men nej! – vi bliver ved

Vi bliver ved, indtil vores stemmer er hørt.“

Sådan lød det foran små 50.000 demonstranter på Christiansborgs Slotsplads d. 8. juni, da formanden for LO-Danmark, Harald Børsting, holdt tale.

Bag demonstrationen stod en samlet fagbevægelse med LO og FTF i spidsen. Sammen brugte de rigtig mange penge at sende busser fra hele landet til København.

Stemningen på demonstrationen var, at kampen mod den borgerlige regering skulle fortsætte indtil Løkke, Espersen med Pia Kjærsgaard som støtte måtte kaste håndklædet i ringen.

Men, der er løbet meget vand i åen siden

Ved demonstrationerne i København og Århus i forbindelse med Folketingets åbning d. 5. oktober glimrer fagbevægelsen desværre med sit fravær.

Harald Børstings ord om, at „vi bliver ved, indtil vores stemmer er hørt“, kommer derfor til at klinge hult. Har den borgerlige regering skiftet politisk kurs, så den ikke længere står for nedskæringer og forringelser i stat og kommuner? Er den stoppet med at føre en dybt racistisk indvandrepolitik? Eller har den stoppet krigen i Afghanistan?

Nej – og tilmed er vores stemmer endnu ikke hørt!

Men hvorfor er Harald Børsting fra LO, Bente

Sorgenfrey fra FTF eller Poul Erik Skov Christensen fra Danmarks største fagforening 3F så ikke på Slotspladsen ved Folketingets åbning – og hvorfor mobilisere de ikke til demonstrationerne, som nu er overladt til *Unge ta'r ansvar*?

Den væsentligste grund til at de ikke står på Slotspladsen er, at de deltager i et lumpent politisk spil.

Lars Løkke Rasmussens åbningstale d. 5. oktober kan meget vel blive den sidste inden næste folketingsvalg. Og er der én ting som Helle Thorning og socialdemokraterne for alt i verden ikke ønsker, er det at komme til magten på bølgen af en protestbevægelse.

Det er der to grunde til. Hun er bange for at skruer forventningerne for højt op, om hvad hun og Villy Søvndal kan gennemføre af forbedringer, og hun er bange for at arbejdere og studerende ikke vil acceptere den politik som hun vil gennemføre – blandt andet en forøgelse af arbejdstiden, mens arbejdsløshedsstallet stiger uge for uge.

Hensynet til en eventuel socialdemokratisk regering er altså vigtigere for fagtoppen, end det er at forsvare medlemmerne mod øget arbejdsløshed og skolelukninger.

Men fagtoppen sender et forkert signal. Ved at blive væk fra demonstrationerne i København og Århus giver de et signal om, at Løkke ikke er så slem for de danske arbejdere. Så i stedet for at bære ved til kampen mod de borgerlige er de nu i stedet med til at svække kampen.

Og det er ikke kun et problem for fagbevægelsen, men for de mennesker der bliver ramt af de borgerliges nedskæringer.

POUL ERIK KRISTENSEN

Billede fra „Tag Danmark alvorlig“ i Århus

Introduktion til socialisme

Enhedsfront

Enhedsfronten er en taktik som revolutionære kan bruge, når de samarbejder med reformister om at stoppe forringelser, racisme osv.

I starten af 1920'erne begyndte den revolutionære bølge (efter den russiske revolution i 1917) at klinge af. Arbejdsgiverne gik i offensiven og for de kommunistiske partier (der næsten lige var splittet ud fra socialdemokraterne) rejste den udvikling spørgsmålet om enhedsfronten.

I Kominterns manifest fra januar 1922 stod der: „Ingen arbejder, hvad enten han er kommunist, socialdemokrat, syndikalist eller endda medlem af den kristne eller liberale fagforening vil have sin løn skåret. Ingen af dem vil have forlænget arbejdsdagen. Derfor må de alle forene sig i en fælles front mod arbejdsgivernes offensiv.“

Når de revolutionære er i mindretal må de alliere sig med ikke-revolutionære for at opnå forbedringer. Man kan ikke overbevise nogen om revolution, hvis man ikke viser at det kan lade sig gøre at vinde over magthaverne. Og hvis ikke det revolutionære parti forholder sig til dagens kampe, vil det kun være en propaganda-gruppe – ikke et parti der kan være med i klassekampen.

En enhedsfront bringer revolutionære og ikke-revolutionære sammen i kamp om et fælles mål der vil styrke arbejderklassens stilling. I enhedsfronten skal der være frihed for forskellige ideer og også frihed til kritik. På den måde skal revolutionære ikke „opløse“ sig i enhedsfronten, men fungere som en uafhængig del inden for den.

Når revolutionære og reformister kæmper side om side, er det til fordel for de revolutionære, fordi de reformistiske lederes manglende vilje til at fortsætte kampen (over for de revolutionæres alternativ) bliver udstillet.

Der vil komme et tidspunkt, hvor de reformistiske dele

af enhedsfronten vil holde kampen tilbage. Det skete under den ni måneder lange Ri-bus konflikt i Esbjerg i 1994-95 mod privatisering af bus-transporten og lønnedgang. Konflikten var organiseret fra neden, og der var landsdækkende støttearbejde, storstrejker i Esbjerg og en aktionsdag med omkring 250.000 strejkende.

Buschaufførernes fagforening SiD havde forgæves prøvet at stille mange forslag til forhandling mellem de strejkende og Ri-Bus og Ribes amtsråd. Men så begyndte de at ville spille en større og større rolle – specielt økonomisk – i konflikten. Den rolle brugte de til at indgå et forlig med Ri-Bus og amtsrådet bag ryggen på chaufførerne.

Hadde de revolutionære i den situation været stærkere end de var, kunne de have vundet opbakning til at fortsætte kampen på trods af den reformistiske fagtop. Det kunne have givet arbejdsgiverne – og privatiseringspolitikken – et afgørende nederlag.

Og det er formålet med enhedsfronten: At vende en defensiv situation til en offensiv – og samtidig styrke de revolutionæres opbakning i arbejderklassen.

I 1930'erne fordrejede Stalin enhedsfronten i overensstemmelse med hans udenrigspolitiske mål om at alliere sig med kapitalistiske lande. En folkefront er en alliance også med liberale partier.

I Frankrig var det kommunistiske parti med til at starte en folkefront med de borgerlige fra det radikale parti. Selv om flertallet af det radikale partis vælgere ikke deltog i arbejderklassens kampe, måtte alliancen alligevel begrænse sine aktiviteter, så det ikke stred for meget imod det radikale parti.

I 1936 vandt Folkefronten valget. Det var en socialdemokrat der satte sig i spidsen for den nye regering. Under

den nye regering opstod der mange strejker og besættelser, der involverede mere end 6 millioner arbejdere. Under pres fra den socialdemokratiske præsident fik det kommunistiske parti sluttet strejken, deres leder sagde „det er nødvendigt at vide hvornår man skal stoppe en strejke“. Partiet støttede mere og mere højreorienterede regeringer, indtil Folkefrontens parlamentsmedlemmer forbød partiet. Og i juni 1940 indsatte parlamentet (med Folkefronts-flertal) det Hitler-venlige styre med Pétain og Laval i spidsen.

I 1931 skrev Trotskij om hvordan en enhedsfront mellem socialdemokratiet og det kommunistiske parti i Tyskland kunne stoppe nazisternes fremmarch. Men det kommunistiske parti ville ikke have noget som helst at gøre med socialdemokraterne, som de kaldte „social-fascister“. Derfor blev modstanden mod nazisterne aldrig samlet, og Hitler kunne bruge splittelsen til at erobre magten.

I England i 1970'erne under Labour-regeringen med økonomisk krise, stigende arbejdsløshed osv., havde det nazistiske National Front (NF) fremgang. Der blev skabt en enhedsfront (Anti Nazi League) mellem revolutionære, labour-folk og fagforeninger med støtte fra forskellige kunstnere osv. Den fik en bred opbakning fra befolkningen. I løbet af to år med mange lokale aktiviteter havde man smadret nazisternes evne til at mobilisere til demonstrationer, og deres stemmeantal var faldet drastisk.

CHRISTINE BERGEN

Socialistisk Arbejderavis

Dansk racisme og det svenske valg

Berlingske Tidende glæder sig over, at de racistiske Sverigedemokrater er kommet i rigsdagen. I en leder skriver de: „Der har alt for længe været lagt et politisk låg på et af Sveriges mest påtrængende problemer – integrationen af indvandrere.“

Det er et tema, vi længe har hørt fra borgerlige politikere og en stribe af politiske kommentatorer med Erik Meier Carlsen i spidsen. Op til valget var Dansk Folkeparti lige ved at få regeringen med på at udtrykke bekymring over det svenske demokrati, fordi en svensk TV-station havde nægtet at vise en dybt racistisk valgvideo fra Sverigedemokraterne.

Argumentet lyder måske plausibelt. „Er det ikke bedre, at vi får argumenterne ud i det åbne, så vi kan argumentere imod?“ vil mange sige. For anti-racister er det et farligt argument.

Den form for hardcore racistisk politik, som Sverigedemokraterne og Dansk Folkeparti står for, handler ikke om argumenter. Det handler om at skabe frygt og finde syndebukke.

Hvis vi kigger på den danske politiske scene, så er den politiske debat om flygtninge og indvandrere helt ude af proportioner med, hvad de allerfleste mennesker har af problemer. De allerfleste har meget få problemer med flygtninge og indvandrere. Men mange har sociale problemer – som racistiske politikere så forsøger at gøre til et indvandrer-problem.

Når der fx er for mange børn i de fleste folkeskoleklasser, så bliver det gjort til et problem, at 2, 5 eller 15 af dem ikke har fået en leverpostejss-dansk opvækst. Når der er ungdomskriminalitet, så bliver det til indvandrer-bander. Fortsæt selv.

„Deres skyld“

Virkningen er enkel, men dramatisk: I stedet for at diskutere, hvordan man løser de reelle sociale problemer, som der er rigeligt af, så får vi racistisk hadepolitik. I stedet for at stille politikerne til ansvar og forlange løsninger, så får vi at vide, at det er „deres“ skyld.

Oveni alt dette lægger disse racister så en helt masse andre ting, som ikke på nogen måde er problemer for offentligheden: At nogen går med tørklæder, har en ikke-kristen religion osv.

Det er den slags, Berlingske Tidende ønsker mere af.

Men det handler ikke kun om „debatkultur“, „dårlig tone“ eller „politisk korrekthed“. Der er masser af direkte og brutale menneskelige konsekvenser.

Fx nævnte Svend Auken i sin sidste offentlige tale, at 50.000 irakere har fået asyl i Sverige, og at flere tusinde afviste har fået humanitært ophold. I Danmark har kun få fået asyl – selv om Danmark er medansvarlig for den krig, de er flygtet fra.

De menneskelige omkostninger ved racistisk politik er direkte og brutale. Hver gang den racistiske debat når op i et nyt klimaks, kan mange indvandrere fortælle om, at de bliver ugleset og mistænkeliggjort – og nogle gange fysisk forulempet.

Racisme ikke velkommen

Racisme skal ikke være velkommen i den offentlige debat. Den rammer „de fremmede“ direkte og brutalt. Og den

Antiracister fik spoleret flere af Sverigedemokraternes valgsteder, billedet er fra en aktion i Göteborg.

rammer os alle ved at det bliver sværere at skabe fællesskab om at kræve de virkelige problemer løst.

Men problemet er ikke bare Dansk Folkeparti eller Sverigedemokraterne. Et langt større problem er, at de „pæne“ politikere – fra Venstre til SF – giver plads til racismen. De taler den efter munden (og bidrager selv), fordi de tror, der er stemmer i det. Resultatet er, at de mere hardcore racister får endnu mere plads.

Derfor skal vi tage hatten af for det flertal af svenske politikere, som op til valget har stået fast på ikke at ville samarbejde med Sverigedemokraterne. Desværre holder det nok ikke så længe.

Bekæmp racismen

For Sverige har også masser af uløste sociale problemer. Der er også integrationsproblemer. Asylansøgere bliver også afvist ved de svenske grænser.

Det er bare langt værre i Danmark. Så svenskerne bør ikke lytte til Berlingskes leder eller Erik Meier Carlsen.

I stedet kunne de lytte til fx Kirkeasyl. Svend Auken holdt sin føromtaltale på Rådhuspladsen den 18. juni 2009 ved en støttedemonstration for afviste irakiske asylansøgere. Aktiviteterne i forbindelse med dette støttearbejde var med til at flytte holdninger.

Eller de kunne lytte til de mange offentligt ansatte, som de seneste år er gået i kamp for velfærd, løn og arbejdsforhold. Mange af dem har oplevet, hvordan fælles aktiviteter øger sammenholdet og nedbryder fordomme.

Racismen bekæmpes ved at angribe den, hver gang man møder den. Om nødvendigt ved at opbygge en bevægelse mod den – og samtidig organisere fælles kamp for at få løst de reelle problemer.

Det gælder i Sverige – og endnu mere i Danmark.

JØRN ANDERSEN

DI's nye administrerende direktør

Karsten Dybvad, der er departementschef i Statsministeriet (og tidligere departementschef i finansministeriet), har fået nyt job. Som den nye administrerende direktør for Dansk Industri. Dermed har DI givet Karsten Dybvad sin belønning for godt samarbejde, og DI har desuden fået knyttet endnu tættere forbindelser til Christiansborg.

Det er ikke kun departementschefer der bliver belønnet for godt samarbejde. Tidligere sundhedsminister Jakob Axel Nielsen forlod politik og har fra den 1. november fået en stilling som administrerende direktør for Aleris Privathospitaler. Aleris Privathospitaler tager sig både af hospitaler, psykiatri og hjemmepleje i Sverige, Norge og Danmark, og de er et af nordens største firmaer på det område.

Jakob Axel Nielsen sagde i 2008 at for hans skyld ville det ikke gøre noget hvis det private fyldte 50 af sundhedssektoren. Aleris Privathospitaler er blevet kritiseret for ringe patientsikkerhed, efter at manglende overvågning af en patient førte til hendes død. „Aleris prioriterer optimering af overskud frem for kvalitet. Man er mere interesseret i at tjene penge end i at lave kvalitet for patienterne“, sagde Finn Vestergård, tidligere narkoselæge på Aleris, til DR.

Politikere der forlader politik til fordel for en topstilling i det private eller der får bestyrelsesposter er ikke ualmindeligt og viser det tætte forhold mellem den økonomiske magt og beslutningstagerne på Christiansborg.

CHRISTINE BERGEN